

การ
“ลอกคราบ”
เป็น
การเมืองใหม่

สารบัญ

เราจะชนะไหม เมื่อไหร่เราจะชนะเสียที ? ๑๓

สงครามอาริยะนั้นเป็นฉันท ? ๑๗

พระออกมายู่กับการชุมนุมในครั้งนีให้วุ่นวายทำไม ? ๒๕

การออกมาร่วมชุมนุม เพื่อต้องการเผยแพร่ลัทธิสันตโตโสภ ไขหรือไม่? ๓๑

ในสมัยพุทธกาลมีการเมืองหรือไม่ ? ๓๕

การเมืองใหม่ ในทัศนะของพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ๔๗

การเมืองที่เป็นประชาธิปไตยแท้ๆ ๕๐

ยุทธศาสตร์ ของ มหาตมะ คานธี เทียบกับ

ยุทธศาสตร์ ของ มวลมหาประชาชนไท ๕๙

หากรัฐบาลนี้ออกไปแล้วจะทำอย่างไรต่อไปครับ ? ๖๓

ความเป็นกลาง ที่สร้างความสับสนสสารกรรจ์ นั้นเป็นอย่างไร ? ๖๗

โกงแล้วได้อะไร? ทำไมคนฉลาดโกงได้สำเร็จ จึงคือคน“โง่”ที่แท้จริง ๗๑

พิมพ์ครั้งที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑ จำนวน ๕๐,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๑ จำนวน ๕๐,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ที่ บริษัทฟ้าอภัยจำกัด ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๓๗๕-๘๕๑๑

ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา นางสาวลัดดา ปิยะวงศ์รุ่งเรือง

ขอการวะ...ขอการวะ...และขอการวะ... แต่บั๊กส์ผู้กล้าหาญทุกๆท่าน

ความหนักหนาสาหัสสากรรจ์ของบ้านเมืองในขณะนี้ อำนาจเงิน นับเป็นตัวปั่นป่วนจนมีอันเป็นไป ทำให้มีจำนวนพุดกันว่า “เงินตกใส่ หมู้าหมู้าตาย - เงินตกใส่ทรายทรายทรุด - เงินตกใส่มนุษย์...**มนุษย์โส!**” แปลว่า คุณยังเป็นมนุษย์อยู่หรือเปล่า! หรือเป็นอมมนุษย์ไปแล้ว

อำนาจเงินทำให้มนุษย์ที่แปลว่าผู้มีจิตใจสูง กลายเป็นคนเนรคุณ คนขายชาติ เป็นคนเลวสุดเลวอย่างไรก็ได้เพื่อให้มีทุนสามานย์มหาศาล กว่าใครๆ ซึ่งในระบบทุนนิยมที่ไม่มี“คุณธรรม”เป็นภูมิคุ้มกันที่แข็งแรงนั้น ใครๆก็ต้องเป็นไปในแบบนี้ทั้งนั้น

“ถ้าศีลธรรมไม่กลับมา โลกจะวินาศ” คือคำย้ำเตือนของท่าน พุทธทาสที่ใกล้ๆจะได้เห็นความวินาศสันตะโรอยู่ในขณะนี้ ส่วนสังคมใด ที่ยึดถือศีลธรรมอย่างเหนียวแน่น เช่นพี่น้องอิสลาม ที่เอาคำสอนของ พระศาสดามาเป็นทั้งการดำเนินชีวิต เป็นทั้งเศรษฐกิจ เป็นทั้งกฎหมาย ฯลฯ จึงทำให้เกิดสังคมที่อบอุ่น สามัคคี และมีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

หนังสือ “การลอกคราบเป็นการเมืองใหม่” เป็นการนำเสนอการ เมืองใหม่ ในมุมมองของ พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ซึ่งมีความเชื่อว่า คำสอน ของพระพุทธเจ้านั้น เป็นทั้งรัฐศาสตร์ นิติศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ และเป็น ทั้งหมดของวิถีชาวพุทธเช่นกัน(พ่อท่าน เป็นภาษาภาคใต้ ในความหมาย เดียวกันกับภาคกลางเรียก หลวงพ่อ หรือทางภาคเหนือเรียก ครูบา)

หนังสือเล่มนี้เรียบเรียงจาก คำบรรยายในสถานที่ชุมนุม และการตอบคำถามให้กับผู้ชมรายการ **“สงครามสังคม - ธรรมะการเมือง”**

ทาง เอฟเอ็มทีวี ช่วงเวลา ๑๓.๐๐-๑๕.๐๐ น. ของทุกวัน

ในช่วงที่มีการระดมสมอง เรื่อง “การเมืองใหม่” เพื่อให้เกิดสังคมใหม่ และมีการเปลี่ยนแปลงใหม่ๆในทุกด้านไปพร้อมๆกัน ก็หวังว่าท่านผู้กล้า ที่ลุกขึ้นมาต่อสู้กับธรรมในขณะนี้ น่าจะได้ข้อมูลทางด้าน “ธรรมะ” เพื่อไปร่วมกันสังเคราะห์ให้เกิดการเมืองใหม่ที่แท้จริง อันจะนำไปสู่ชัยชนะที่ยั่งยืน ถาวร และงดงาม ของประชาชน

อัตตา หะเว ชิตัง เสยโย - ชัยชนะใดๆ ไม่ยิ่งใหญ่เท่ากับชนะตนเอง

★ *อริบอับ - ตามพ่อ*

★ นัดชุมนุมกัน ๒๕ พ.ค.๕๑ ที่อนุสาวรีย์ประชาธิปไตย

★ ดันวันที่ ๒๕ พ.ค.๕๑ เคลื่อนขบวนจากอนุสาวรีย์ประชาธิปไตยไปหน้าทำเนียบรัฐบาล แต่ไม่สามารถฝ่าด่านตำรวจที่สะพานมัฆวานฯไปได้ จึงตั้งเวทีปักหลักชุมนุมอยู่ที่นั่น

๕ ผู้กล้าหาญแห่งเสียมก๊ก..

จากสำนักบู๊ตึ่ม สำคัญๆ ๕ ด้านด้วยกัน ทั้งฝ่ายทหาร(บู๊) สื่อสาร(บุน) รัฐวิสาหกิจ(หัวหมู) ทะลวงฟัน) เอ็นจีโอ(ภาคประชาชน) และนักวิชาการ(ผู้อำนวยการด้านเขย่าจาก) แกนนำต่างมีคุณธรรมเป็นจุดยืนร่วมกัน ครบเครื่องครบครันอย่างนี้ รบที่ไหนหนาวที่นั่น....

★ “การเมืองใหม่” ของสภาประชาชน เพื่อประชาชน ที่มีฆวาน

★ นักรบอหิงสาทำสงคราม ๙ ทักษะทำเนียบรัฐบาล
โดยฝาด่านตำรวจ ๙ จุดอย่างสันติ เมื่อ ๒๐ มิ.ย. ๒๕๕๑

ชนะเตต ชนะฝน ยิ่งชนะใจตนได้ นั่นคือ ชัยชนะอันสูงสุด

★ เราไม่ท้อ แม้ฝนจะตก การชุมนุมยึดเอื้อที่สะพานมิตรภาพฯ ถนนราชดำเนินนอก

พ่อก่านคะ: **เราจะชนะไหมคะ** **เมื่อไหร่เราจะชนะเสียที?**

ขณะนี้เรากำลังต่อสู้กันอยู่ที่ข้างท่าเทียบนั้น เป็นการต่อสู้เพื่อที่จะให้รัฐบาลเลิกชะงัด หยุดชะงะเถะ รัฐบาลนี้ไม่ควรจะอยู่ นี่เป็นประเด็นเพื่อที่จะให้ชนะหรือแพ้ หรือซ้อนลงไปอีกกิดหนึ่งก็คือว่า รัฐบาลนี้เป็นรัฐบาลนอมนิของทักษิณ เพราะฉะนั้นต้องการให้ระบอบทักษิณนี้หยุดไปเลย แล้วถามว่าจะชนะไหมคะ? เมื่อไหร่จะชนะเสียที? ถามเป็นสองประเด็น

จะชนะไหมคะ เราชนะอยู่ตามลำดับ นี้ก็ประท้วงกันมาเดือนกว่าแล้ว โอ้โฮ มันโหวเหลือเกิน แปลบๆๆๆ นี้ ลบสถิติเก่าทำได้ ๓๔ วัน เมื่อไหร่จะชนะเสียที แหม...**ไม่รู้ว่ามันจะเมื่อไหร่** **อาตมาไม่มีคำตอบ** อาตมาไม่ใช่นักพยากรณ์ แต่เราอย่าไปคิดว่า ตรงที่ชนะนั้นคือ สภาพที่ต้องเลิกสงคราม อาตมาได้บรรยายแล้วว่า ชีวิตมันคือสงคราม เป็นสงครามของสังคม หรือสงครามของชีวิตก็ตาม ในสงครามชีวิต เราก็ต้องสู้กับกิเลสของเราให้หมด ตราบใดที่คุณยังไม่เป็นอรหันต์ คุณไม่ได้หมดสงครามหรอก ส่วนสงครามสังคมนั้น เป็นสงครามที่มันต้องเกิดอยู่ไม่รู้หยุด ไม่มีจบ สงครามของสังคม มีอยู่นิรันดร การดิ้นรนที่แย่งชิง คือสงคราม ซึ่งมีอยู่มานานตั้งแต่เดรัจฉาน มันเข้าสู้กัน มันแย่งชิงกัน ฆ่าแกงกัน ดุเดือด -เลือดพลา่น แล้วก็ตายกันไปข้างหนึ่ง นั่นเดรัจฉานทำ

แม้แต่ คนเถื่อนสมัยโบราณ ก็ทำอย่างนั้น จนคนได้สำนึกได้เรียนรู้ มีปัญญาชาญฉลาดขึ้นมาว่า โอ้มันเลวร้ายอย่างเดรัจฉานอย่าไปทำเลย ก็ลดลงมาเรื่อยๆ แต่ก็ยังทำอยู่นั้นแหละ แต่ก็มีฉลาดที่จะลดลงๆๆ แม้กระทั่งทุกวันนี้ก็เข้าใจว่า ไอ้การที่จะมาฆ่ามาแกง ทำร้าย

ทำลายกัน มันเลยไม่ดีหรอก

ใครจะชนะ ใครจะแพ้ นั่น คอวอยู่ตีความถูก ความผิด ความดี ความชั่ว ทุกวันนี้คนเข้าใจแล้ว ก็เลยมาใช้การพิสูจน์กันว่าใครดี แล้วให้คนดีชนะ ใครถูกก็ให้คนถูกชนะ แล้วถูก-ผิด ดี-ชั่ว คืออะไร? เรียนรู้สัจจะให้ลึกซึ่งตรงนี้ เสร็จแล้วต้องให้คนถูกชนะ ให้คนดีชนะ ก็เลยลดการที่จะฆ่าจะแกงกัน เอาเหตุผลเอาความรู้ เอาความจริงมาว่ากัน ใครถูกใครผิด ใครดี ใครชั่ว ดีต้องชนะ ถูกต้องชนะ ชั่วแพ้ ผิดแพ้ไป ก็ใช้กันด้วยเหตุผล การรบราฆ่าแกงกันก็ลดลงๆ ๗ ๗

สุดท้ายสังคมที่จะมีสงครามนั้น มันมีสงครามแรงที่สุดแค่**ปาก** **หอก** สงครามผู้ดีนั้นเป็นสงครามที่ปากหอก ภาษาบาลีคำว่าปากหอกนี้คือ मुखสัตติ मुखแปลว่าปาก สัตติ หรือศาสนานี้แปลว่าอาวุธ คือ หอก ดาบ ที่นี้โบราณอาจารย์ท่าน ก็เลยสร้างคำไทยขึ้นมาว่า **“ปากหอก”** ในสังคมมนุษยชาติจะต้องมีสงครามอยู่ตลอด สำหรับตนเท่านั้นที่จะทำให้หมดสงครามสนิทได้ คือเราเองเป็นอรหันต์แล้ว หมดกิเลสแล้ว เราไม่ต้องรบรากับกิเลสอีก หยุด จบกิจ ไม่ต้องทำสงครามกับอะไรอีกเลย แม้แต่กับกิเลสที่เหลือเศษในตน พระอรหันต์นั้นแม้ที่สุดเขาจะฆ่าเรา เราก็ต้องยอมให้เขาฆ่า โดยไม่ติดใจ ไม่ถือสา เช่น พระโมคคัลลานะเป็นต้น

เพราะฉะนั้นสังคมคนที่สูงสุด ในยุคพระพุทธเจ้าอยู่หิ้งพระองค์ควบคุมดูแลสงฆ์ ให้อยู่ในธรรมวินัย มีระเบียบมีกฎเกณฑ์มากมาย ในคณะสงฆ์ยังมีสงครามปากหอกเลย ทั้งๆที่พระพุทธเจ้าอยู่หิ้งองค์ก็ยังทำไม่ได้ขนาดนี้เพราะฉะนั้นมันเป็นสังคมสงครามตลอดกาลนาน ผู้ดีที่สุด เก่งที่สุด ก็ยังเหลือแต่ปากหอก จะหยาบจะทุจริตขนาดไหนเท่านั้นเอง

เอาที่นี้มาเข้าประเด็นที่คุณถามมาว่า จะชนะเมื่อไหร่? อาตมาก็ตอบได้ว่า **ไม่รู้** แต่ว่าเราชนะอยู่เรื่อยๆนี้ ตั้งแต่รัฐมนตรีกิจกรภาพ ยอม

ลาออก..ส.ส.ฝ่ายรัฐบาลยอมถอนญัตติที่จะแก้รัฐธรรมนูญ..รัฐบาลยอมให้เปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจ ทั้ๆที่ได้ปฏิเสชมาก่อน...การปกป้องดินแดนที่เขาพระวิหารเอาไว้ ซึ่งเผยให้เห็นถึงอันตรายของระบบทักษิณหรือทุนสามานย์ ที่ล้างผลาญสมบัติของชาติได้ทุกอย่าง ซึ่งมันต้องใช้เวลาในการตีแผ่เอาเชื้อมะเร็งร้ายออกมา ถ้าไม่มีประชาชนมาชุมนุมกัน ปัญหาต่างๆก็ จะไม่ได้รับการแก้ไข ทั้งส.ส.ทั้งสภาก็แก้ปัญหาอะไรไม่ได้ แม้แต่กรม.รัฐบาลก็หมดสภาพสิ้นความชอบธรรมไปเรื่อยๆ เมื่อศาลปกครองให้ระงับข้อตกลงกับเขมรเอาไว้ก่อน และยังมีเรื่องที่กำลังเข้ารูปเข้ารอย เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมในสังคมอีกหลายอย่าง ที่เกิดจากการเคลื่อนไหวของมวลมหาประชาชนที่ออกมาชุมนุมร่วมกัน

เอาตามดูนะว่าเราชนะอยู่เรื่อยๆ คนอื่นจะให้คะแนนหรือไม่อย่างไรก็แล้วแต่ เพราะฉะนั้น เราก็ล้มล้างสิ่งที่ไม่ดีกันไปเรื่อยๆ ทั้งในสังคมทั้งในตัวเองด้วย นั่นคือการทำสงคราม ถ้าชนะได้ก็คือสามารถทำในสิ่งที่ไม่ดีนี้ให้มันหยุดได้เรื่อยๆ นั่นคือความชนะไปเรื่อยๆ จนกว่าจะเป็นการชนะอย่างเด็ดขาด ตอนนี้ก็สะสมแต้มเก็บคะแนนชนะไปเรื่อยๆ ไปจนกว่ามันขาดของมันเอง โดยไม่ต้องเด็ด ดังนั้น ต้องสู้กันด้วยยุทธศาสตร์ “ยาวให้เป็น เย็นเรื่อยไป ไซความจริง ออกมาให้มากมายหมดๆ” นั่นคือการชนะอย่างเด็ดขาด ที่มันขาดได้โดยไม่ต้องเด็ด

ต่างคนต่างทำหน้าที่

สงครามที่สู้กันด้วยความจริงเช่นนี้เป็นสงครามอารียะ แพ้ชนะกันด้วยความจริง เพราะฉะนั้นมันจะมีอารมณื มีความแค้น ความโกรธ เคืองขึ้นมา

ทุกคนจะต้องสังวร ระวัง ระงับอารมณืไว้ อย่าให้อารมณืเดือดเกิด ผู้ใดที่ปฏิบัติอย่างนี้ได้ คือคนเจริญ นี่คือการต่อสู้กันอย่างสันติ

สงครามอาริยะนั้นเป็นอันใด ?

ขณะนี้เรากำลังทำสงครามสังคัม แต่เป็นสงครามสังคัมอันสวยงามที่สุดเลย สวยงามจริงๆ เป็นสงครามที่เกิดในสังคัมไทยที่สวยงามมาก เป็นวิวัฒน์พัฒนาขึ้นมาได้อีกขั้นหนึ่ง สังคัมนั้นต้องมีสงครามอยู่เป็นธรรมชาติธรรมดา สงครามคืออะไร สงครามคือการต่อสู้กัน สังคัมนี้มันจะเกิดสงครามอยู่ตลอดเวลา การต่อสู้แบบโลกีย์คือการต่อสู้แบบแย่งชิงลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข แย่งกาม แย่งอำนาจ โดยจะทำให้ตนเองหรือตัวกูของกูนี้เป็นใหญ่ ให้มีอำนาจยิ่งใหญ่ เหมือนอย่างคนโบราณอย่างเง็กสีซ่าน อย่างฮิตเลอร์ หรือใครต่อใครที่ใช้อำนาจมาแต่โบราณ ดึกดำบรรพ์ ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่ลึกซึ่งอะไรเลย และเขาทำกันได้สำเร็จมานาน แม้ทุกวันนี้ก็ยังใช้ เช่น อเมริกา ที่ใช้อำนาจไปบุกรุกอิรักโดยเอากองทัพเอาอาวุธไปทำลายเขา นี่ถ้าเผื่อว่าไม่ระมัดระวังกันจริงๆ หรือว่าไม่ฉลาดพอ นั่นคือการจุดชนวนเพื่อที่จะให้เกิดสงครามโลกครั้งที่ ๓ ได้ นั่นคือวิธีบู๊ ซึ่งอาตมาเห็นว่าเป็นวิธีที่ล้ำสมัยมาก เป็นสงครามชั้นต่ำ คนชั้นต่ำจะใช้อาวุธ คนชั้นต่ำก็จะใช้เรี่ยวแรงกัดกันต่อยกันเตะกัน และก็จะใช้อาวุธ นั่นเป็นคนชั้นต่ำ คนที่สูงขึ้นมา เป็นสงครามที่สู้กันด้วยปัญญา สงครามสู้ด้วยความรู้ ด้วยความจริง ความถูกต้อง ด้วยความสุจริต ใครสุจริตกว่ากันชนะ ใครทุจริตแพ้ว ดีชนะ ญกชนะ ชั่วแพ้ว ผิดแพ้ว ชั่วมากผิด-ชั่วน้อยกว่ากันแม้หน่อยหนึ่งแพ้ว นี่คือคนชั้นสูง นี่คือคนเจริญ

ในสังคัมอย่างอินเดีย วัฒนธรรมของชาวอินเดียนี้ เวลาทะเลาะวิวาทกัน จะทำสงครามด้วยปากเถียงกันต่อให้อะอะมะเทิงขนาด

ไหน แต่จะไม่ลงมือลงไม้หรือก ไม่เตะไม่ตีบ ไม่ทำร้ายอะไรกัน ใครไป
อินเดียจะเห็น เป็นสงครามของคนเจริญ เสร็จแล้วเตี้ยวก็เลิกรา สงคราม
คนเจริญไม่ลงมือลงไม้ ไม่รุนแรง ไม่เจ็บเนื้อเจ็บตัว อย่างเก่งก็มีแต่ปาก
ด่าทอกัน ภาษาในวิชาการเขาเรียกว่า ปากหอก

ปากเป็นสื่อในการพูดจา ปากเป็นสื่อในการบอกความคิด บอก
สาระ บอกเรื่องราว สื่อกันให้รู้ ได้ดีที่สุดใน กรรมกรียาก็สื่อได้ แต่ยากกว่า
ถ้าสื่อกันด้วยภาษาด้วยคำพูด สื่อได้ชัดกว่า คนทั้งโลกจึงมีภาษากันเยอะ
เยอะ แต่ละชาติ แต่ละประเทศก็มีภาษาของตน ภาษาจะเป็นสื่อที่ชัดเจน
ภาษาจะเป็นสื่อที่บอกแจ้งความรู้ บอกแจ้งความจริง บอกแจ้งความ
ต้องการให้ได้รู้กัน

สงครามของคนผู้ดีอย่างเลวร้ายที่สุด คือ สงครามแค่ภาษา
ลงไม้ลงมือ ทำร้ายกันนั้น ไม่มีแล้ว คราวนี้ คณะประชาชนคนไทยที่
กำลังรวมกันนี้ ผนีกกันเพื่อจะทำสงคราม สงครามต่อสู้อันเพื่อที่จะ
เปลี่ยนแปลง ล้มล้างเอาอำนาจเดิมนั้นลงไป แต่ต่อสู้อันด้วยสื่อสารออก
มาทางภาษา อย่างเมื่อวานนี้ ตอนเช้าเวลา ๘ โมงครึ่ง รายการนายกฯ
ออกมาพูดนะ พอพูดเสร็จทางแกนนำพันธมิตรก็เอามาพูดหักล้างต่อ ชก
กันด้วยภาษา ใครผิดใครถูกตรงไหน ใครจริงใครเท็จ โอ้โฮ...เป็น
สงครามคนเจริญ มันก็สู้กันด้วยความจริง ล้มล้างกันด้วยความเท็จ
ความเท็จต้องแพ้ ความจริงต้องชนะ มาสู้อันอย่างนี้แหละ ตอนนี้อย่างที่
เท็จ ฝ่ายที่ไม่ถูกต้อง ก็กำลังทำกันด้วยกลวิธีทุจริตต่างๆ หน้าเข้าเขา
ก็จะโกหก เขาก็จะหลอกลวง เขาก็จะเท็จยิ่งขึ้นๆๆๆๆๆ ลักวันหนึ่ง
แพ้ชัดๆ

เพราะฉะนั้นในเวทีนี้ เป็นเวทีที่จะใช้สงครามแค่ภาษา เข้าต่อสู้อัน
กันอย่างนี้แหละ พวกเราจึงต้องมาเป็นพลังมวลชน ให้มากๆ คนขึ้นเวที

ถ้ามีมวลงมาก มีผู้ดูเยอะโอ้ให้คนขึ้นเวทีที่มันตึกคักกะะ มีกำลังใจมีไฟเกินร้อย แต่ถ้ามองออกไปแล้ว ไม่มีใครเลย ไม่มีใครสนใจเลย คนแสดงบนเวทีนี้ก็แสดงไม่ค่อยออก นี่เป็นสังขธรรม พุดไปแล้วพวกเรา ก็คงจะเข้าใจดี เพราะฉะนั้นมารวมกัน ให้มากๆ จริงๆ แล้วในวิถิปฎิบัติ สังคมสมัยใหม่ พลังของมวลชน นี่แหละ จะเป็นพลังของอธิปไตย คืออำนาจของมวลชน เป็นการแสดงถึงมติ เป็นการแสดงถึงความจริงว่า ความเห็นความร่วมมือของมวลชน จะชนะ ฯลฯ

สงครามที่สู้กันด้วยความจริงเช่นนี้ เป็นสงครามอาริยะ และการต่อสู้กันอย่างนี้เป็น การต่อสู้ของอาริชนแพ้ชนะกันด้วยความจริง เพราะฉะนั้นมันจะมีอารมณ์ มีความแค้น ความโกรธเคือง ขึ้นมา ทุกคนจะต้องสังวรระวัง ระวัง อย่าให้อารมณ์ร้อน อารมณ์เดือดเกิด เพราะงั้นผู้ใดที่ปฏิบัติอย่างนี้ก็คือคนเจริญ สู้กันอย่างสันติ เราห้ามคนไม่รู้ ไม่ได้หรือ เราจะไปบังคับให้คนไม่รู้ แล้วบังคับให้เขารู้ เราทำไม่ได้ ในสังคมคนรู้มันก็ต้องมี คนไม่รู้มันก็ต้องมี รู้ผิดก็ได้รับรู้ถูกต้องก็ได้ มันเป็นเรื่องชาติมันเป็นของจริง

คนนานาสารพัดเป็นแสนเป็นล้าน มันก็ต้องมีความรู้ที่แตกต่างกัน รู้ผิดก็ได้รับรู้ถูกต้องก็มี เป็นธรรมดา เมื่อคนมีความเห็นต่างกัน ย่อมเกิดขัดแย้งกันก็มันแหละคือสงคราม ในโลกเกิดมาไม่มีสงครามมันไม่ได้หรือ ในโลกที่ไหนระดับไหนเมื่อไหร่ก็แล้วแต่มันต้องมีความเห็นต่าง แต่เราอยู่ร่วมกันได้เป็นเอกภาพ อย่างพวกเราอยู่ร่วมกันที่นี่ มีความเห็นที่ตรงกันในจุดหนึ่ง แต่ก็มีความเห็นย่อยที่ต่างกันบ้าง แนนอน

เอาละเรื่องใหญ่เราเห็นตรงกัน เรื่องย่อยเราเห็นแตกต่างกัน เป็นธรรมดา แต่เราก็รวมกันเป็นปึกแผ่นได้ ถ้ากิจใหญ่ใจความมันตรงกันแล้ว เรียกว่าทวิภูลิสามีญญตา มีความเห็นหรือว่ามีอุดมคติ มีจุดมุ่ง

หมายตรงกันแล้วเป็นหลักใหญ่ ส่วนหลักย่อยก็ค่อยๆปรับกันไป แล้ว
อยู่กันอย่างกลมกลืน อย่างนี้แหละเราเรียกว่าเป็นเอกภาพ เป็นสังคมกลุ่ม
โดยทุกคนต้องเคารพความเห็นของแต่ละคน ความเห็นใหญ่ ความเห็น
รอง ความเห็นปลีกย่อย ก็ว่ากันไปตามลำดับ

เพราะฉะนั้นคำว่า สังคมสงครามของสังคมผู้ดี สังคมอาริยะชั้นสูง
นั้น จะมีสงครามที่มีความขัดแย้งกันพอเหมาะ แม้ความสามัคคี ก็ยัง
ต้องมีความขัดแย้งอันพอเหมาะ ไม่มีความสามัคคีใดที่เห็นเหมือนกัน
หมด...ไม่มี **ความขัดแย้งทำให้เกิดความฉลาด ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลง
ทำให้เกิดทั้งการพัฒนาหรือความเสื่อมก็ได้ ความขัดแย้งทำให้เกิดความ
เสื่อมก็ได้ ถ้าขัดแย้งแล้วสิ่งที่ชนะนั้นเป็นความผิด เป็นความเลว ไหนั้น
เสื่อมแล้ว แต่ถ้าเผื่อว่าสิ่งที่ดีสิ่งที่ถูกต้องชนะ ขัดแย้งกันแล้วสิ่งที่ดีชนะ
นั้นเจริญ**

เมื่อขัดแย้งแล้วก็ต้องเลือกสิ่งที่ถูกต้อง เมื่อได้สิ่งที่ถูกต้องก็จะ
ฉลาดเพิ่มขึ้นหรือเจริญเพิ่มขึ้นตลอดเวลา สังคมไทยเราตอนนี้กำลังเจริญขึ้น
ตอนนี้อาตมาว่า ความเข้าใจสังคมประชาธิปไตยก็ดี หรือว่าการเรียนรู้
การเมืองก็ดี ประชาชนได้เรียนรู้เยอะ เพราะว่าสื่อสารช่วยได้มาก ทั้ง
เอเอสทีวีก็ดี ทั้งเอฟเอ็มทีวีหรือว่าโทรทัศน์เพื่อมวลชนมนุษยชาติก็ดี ถ่ายทอด
การต่อสู้ของประชาชนตลอดเวลา ตั้งแต่เกิดเหตุการณ์ ๒๕ พ.ค.'๕๑
มาจนกระทั่งขณะนี้ ก็ถ่ายทอดสื่อออกไปให้แก่ประชาชนตลอดเวลา งาน
เก่าที่ทำอยู่ประจำก็เลิกหมดมาทำงานนี้ เพื่อช่วยสื่อสารในวาระสำคัญของ
ประเทศ มันเป็นเรื่องใหญ่ของประเทศนะ สื่อสารทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ กูจะทำ
มาหากินของกูอย่างเดียว เอ็งจะขึ้นม้านั่งข้างก็ข้างหัวเอ็ง นั่นคือสื่อสาร
มอมชนไม่ใช่มวลชน

เพราะฉะนั้นในขณะนี้ สังคมที่เกิดสงคราม ถึงขั้นที่กำลังจะ

เปลี่ยนแปลงกลุ่มคนปกครองก็ว่ากันไป ขณะที่มาทำนี้เป็นคณะประชาชนนี้แหละคือประชาธิปไตย เพราะฉะนั้นทุกคนที่มานี้ก็ขอคารวะว่า พวกเรานี้เป็นนักประชาธิปไตยที่แท้จริง กำลังเรียนรู้อย่างที่บอกว่าเป็นมหาวิทยาลัย กำลังแสดงออกกำลังมาปฏิบัติ มาเรียนรู้อันนั้นละถูกต้องแล้ว มาเรียนจริงๆ มาปฏิบัติจริง มาเรียนอย่างปฏิบัติ ไม่ใช่เรียนแต่เพียงรู้ อ่าน หรือฟัง แต่รู้ด้วยปฏิบัติด้วยฝึกฝนด้วย ได้กระทำเป็นประวัติศาสตร์ เป็นเรื่องที่จะบันทึกลงไปในสังคมประเทศไทย จะเป็นหน้าหนึ่งของประวัติศาสตร์ในการเปลี่ยนแปลงสังคมประชาธิปไตย

เพราะฉะนั้นในประชาธิปไตยที่มันเกิดการเปลี่ยนแปลงมาไม่ว่าจะเป็น ๑๔ ตุลา ๑๖ หรือ ๖ ตุลา ๑๙ และ ๑๗ พฤษภาคม ๓๕ มาเรื่อยๆ ก็ตาม เป็นประวัติศาสตร์การเปลี่ยนแปลง ที่ทำให้เกิดการบาดเจ็บ ล้มตาย เกิดความรุนแรงทั้งสิ้น มาครั้งนี้ พ.ศ. นี้ มันยืดเยื้อมานาน การเปลี่ยนแปลงครั้งนี้มีการพัฒนามาตั้งแต่ปี '๔๘, '๔๙, '๕๐, '๕๑ ค่อยๆ เคลื่อนเหมือนมันชนะไปทีหนึ่งมันก็ไม่ชนะ ตั้งแต่ '๔๙ เปลี่ยนแปลงไปทีหนึ่งมันยังไม่ชนะ มันยังเรื้อรัง มันยังไม่จบสิ้น มันยังเหลือเชื่อ เพราะฉะนั้นต้องมายืดยาวอีก จนกระทั่งมาถึง '๕๑ ก็คือ จะเกิดการเปลี่ยนแปลงกันอีก

แต่การเปลี่ยนแปลงในช่วงนี้ต่างกับ พ.ศ. ๑๖, พ.ศ. ๑๙ หรือ พ.ศ. ๓๕ มีการเปลี่ยนแปลงที่ต่างกัน ก่อนหน้านั้นรุนแรง ยังไม่เจริญเท่าปัจจุบัน แต่มันก็พัฒนาขึ้นมาตามลำดับ มาถึงวันนี้สังคมสังคมมีการเปลี่ยนแปลงที่พัฒนาขึ้นมาเยอะ เพราะฉะนั้นการต่อสู้หรือสงครามสังคมในขณะนี้ ถ้าการเปลี่ยนแปลงอันนี้ชนะอย่างสงบ ชนะอย่างสันติ อหิงสา ชนะอย่างไม่มี ความรุนแรงเกิดขึ้น ยอมแพ้กันด้วยสัจจะ ด้วยความพิศ ความถูกต้อง ด้วยความจริงด้วยความเท็จ ถ้าชนะกันได้ครั้งนี้ มันยิ่งใหญ่ที่สุดเลย ต้องระมัดระวังความชนะหรือต้องระมัดระวังการต่อสู้คราวนี้ให้ดีนะ

มากขึ้นเป็นมวลชนให้มากๆ อดทนหน่อย คนที่อดทนเป็นหลัก มีอยู่แล้ว พวกกองทัพธรรมนี้ ยิ่งไงๆ ก็เอาเถอะ ตายกันตรงนี่เลย นั่นคือตายอย่างต่อสู้แบบสันตินะ ไม่ใช่ไปตายอย่างสงครามหิงสา หิงสานี่ แปลว่ารุนแรง อหิงสาแปลว่าไม่รุนแรง ตายอย่างไม่รุนแรง อย่างสงบ ตายเพราะอะไรก็แล้วแต่เถอะเนีย ไอ้โฮ! มาทำกับข้าวเลี้ยงพวกเราตาย จะปัตเซ็ดกवादฎหรือว่าเป็นรปภ.ดูแลความสงบ ใครมีหน้าที่อะไรก็ทำเถอะ แม้แต่จะมาเป็นช่างภาพ ช่างเสียงช่างเครื่อง ช่างอะไรก็แล้วแต่ หมด เรี่ยวแรงตาย เอานะ อาตมาว่าจะหาสมุดปกทองคำมาไว้จดรายชื่อวีรชน ถือเป็นวีรชน ตายเพราะต่อสู้อย่างสงบ ต่อสู้อย่างไม่รุนแรง ตายเพราะหมดแรง ไม่ได้ตายเพราะถูกทำร้ายอะไรกัน

เอ้า ! ลองดู มันจะยืดเยื้อยาวนานไปเท่าไรก็ยังไม่รู้เลย มันเหนื่อยนะไม่ใช่ไม่เหนื่อย มันลำบากลำบาก ไม่ใช่มันสบายที่ไหน กลางวันนี่ไอ้โฮ ร้อนจะตาย แต่ก็เอ้า มันจะต้องทำงาน เนี่ยมันเป็นเรื่องการต่อสู้สมัยใหม่ โลกทั้งโลกจะเดินทางมาสู่การต่อสู้แบบอหิงสา แบบสงครามอารยะ อย่างนี้แหละ นี่แหละ **“สงครามสันติภาพ” ที่จริงตามที่ตอลสตอยเขียนและต้องการให้เกิดในสังคม**

สู้กันด้วยปากหอกนั้น อย่างเก่ง เอามาแฉกัน เอามาพูดกัน นี่ละคือสงครามอย่างสูงสุดแล้วของมนุษยชาติ ใช้ปากเป็นอาวุธ เพื่อที่จะมาเปิดเผย มาแฉความจริง มายืนยันมาล้มล้างกัน ด้วยหลักฐานความจริงทุกอย่าง นี่สูงสุดแล้วสังคมสงครามขนาดนี้แหละ สูงสุดมันได้ขนาดนี้ และต่ำสุดมันก็ได้ขนาดนี้ เป็นแต่เพียงว่าอย่าหยาบ มันผิดเป็นมิจฉวาจา หรือสื่อเสียดคือ พูดแล้วคำพูดยุแหยให้คนสองข้างทะเลาะตีกัน อย่างนี้เรียกว่าสื่อเสียด ทำให้เกิดความรุนแรง แม้หยาบก็ไม่เอา ทำให้โกรธได้เหมือนกัน แม้แต่พ่อเจ้า คือพูดไม่เข้าทำ พูดไม่มีเหตุไม่มีผลไม่มีสาระ

อันนี้คือคำแพ้อัจฉริยะ โดยเฉพาะอย่าปดมดเท็จ นั้นแน่นอนอยู่แล้ว นี่คือนิยามจากสี่ ผู้ดีจะละเว้นเสีย เพราะฉะนั้น คนที่เจริญที่สุด อย่างดีที่สุด จะใช้ปากหอก ตรงที่สุดถูกต้องที่สุด ไม่ปด ไม่ส่อเสียด ไม่หยาบ มีสาระไม่แพ้อัจฉริยะ นี่คือนิวรณ์ชั้นหนึ่ง ใช้อาวุธชั้นสูง สู้กัน

เพราะฉะนั้นในสภา เวลาเขาอภิปราย และประชุมกัน เขาใช้พูดทั้งนั้น มีฝ่ายค้านฝ่ายรัฐบาล ก็วาทกันไปสู้กันไป ใช้ภาษาเป็นอาวุธก็สู้กันไป อย่างนี้เป็นสุดยอดแห่งความเจริญ ไม่มีอะไรที่จะต่ำกว่านี้สูงกว่านี้อีกแล้ว เพราะฉะนั้นถ้าเผื่อว่าสามารถที่จะใช้ภาษาไม่ให้เป็นนิยามจากสี่ได้ หนึ่งไม่ปด สองไม่ส่อเสียด สามไม่หยาบ สี่ไม่แพ้อัจฉริยะ นี่แหละจะเป็นการใช้มุขลัดดี เป็นการใช้ปากหอกหรือปากเป็นอาวุธที่เยี่ยมยอด มันต้องสู้กันด้วยแค่นี้ นี่คือนิวรณ์ชั้นหนึ่ง สงครามอารยะ ถือว่า รบกันแค่ปาก ในสภาไทยที่ยังไปเตะยังไปถีบกันอยู่นี้มันไม่เข้าท่า หยาบมากแล้ว สู้กันด้วยภาษาก็พอ และภาษาที่ดี มันอาจจะแรงบ้าง พูดแรงๆ พูดดังๆ ก็ได้ แต่จิตใจผู้ดีนั้น จิตใจจะไม่รุนแรง จิตใจจะไม่ทำร้ายทำลายกันเหมือนคนอินเดีย โอ้..เถียงกันเอาเป็นเอาตายเลย เหมือนจะฆ่าจะแกงกัน เสร็จแล้วประเดี๋ยวเลิกรา รบกันก็แค่ปากหอก นี่คือนิวรณ์ชั้นหนึ่ง สัจธรรมที่รบกันแล้วก็เอาอาวุธไปทำลายกัน ไอนั้นเก่าแล้ว โบราณแล้ว สมัยนี้เขาไม่ใช้ สมัยนี้เขาใช้สื่อสาร โทรทัศน์ เขาใช้อินเทอร์เน็ต เขาใช้แค่สื่อภาษาให้รู้ว่าอะไรผิดอะไรถูกอะไรดีไม่ดี อะไรควรไม่ควร

เพราะฉะนั้นสงครามครั้งนี้ถ้าถ่ายทอดไปทั่วโลก ถ้าสงครามครั้งนี้ไม่เกิดความรุนแรงนี้ จะประกาศศักดาของประเทศไทยออกไป ถ้าสงบจบลงด้วยฝ่ายธรรมะ ฝ่ายถูกต้องชนะ แล้วไม่มีเลือดตกยางออก ไม่รุนแรง อย่างดีก็วาทกันไปวาทกันมา ถ้าทำได้มันจะระบือไกล มีค่ายิ่งกว่าการลงทุนจัดงานโอลิมปิกเป็นไหนๆ ลงทุนเรื่องนี้เจริญกว่ากันเยอะ

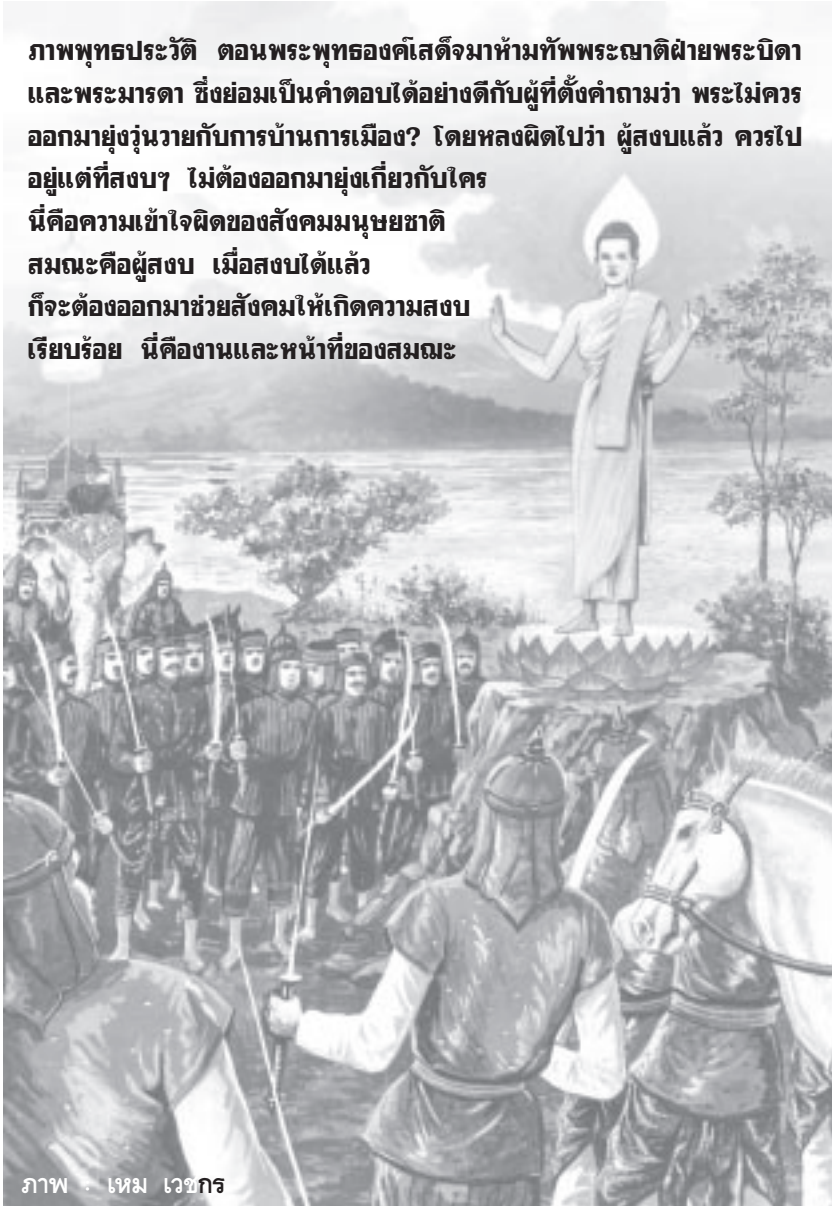

พระออกมายุ่งกับการชุมนุมในครั้งนีให้ วุ่นวายทำไม ?

“...นี่ขอบอกถึงสาเหตุที่ คณะชาวโศก พากันออกมาชุมนุม ตั้งแต่อาตมาเป็นนักบวช คนที่ว่าพระมายุ่งเกี่ยวอะไรกับการชุมนุม มายุ่งเกี่ยวอะไรกับเขา เขาจะทะเลาะกัน? จริงๆแล้ว **พระนี่แหละตัวดีที่ จะต้องห้ามการทะเลาะกัน** เพราะพระหรือเรียกในภาษาบาลีว่าสมณะ สมณะแปลว่า **ผู้สงบ** เพราะฉะนั้นถ้าพาเชื่อเข้าใจว่า เป็นสมณะคือผู้สงบ ก็คือเป็นหนักแน่นสงบ ไปอยู่ที่ไหนๆ ก็ไปเอาแต่นั่งสงบก็ไม่ว่าใคร ใครจะเป็นจะตายอย่างไร ใครจะขึ้นม้านั่งข้างอะไรก็ตามไป ฉันเป็นสมณะ ฉันสงบแล้วฉันไม่รู้เรื่อง ถ้าสมณะไม่รู้เรื่องไม่รู้ราวอะไรกับเขาเลย อย่าง นี้ก็เป็นสมณะไม่รู้เรื่อง ไม่เอาถ่านสงบเฉย เหมือน ช้าง ม้า วัว ควาย ที่ก้มหน้า ก้มตา กินหญ้า กินฟาง ไปตามประสา โดยไม่สนใจว่า สังคมเขาจะเป็นยังไง อยู่กับเขากินข้าวเขาด้วยซ้ำนะ เขาใส่บาตรให้กิน เขาหาของดีๆ มาให้กินด้วยซ้ำ แต่เมื่อถึงคราว เขาจะตีกันตาย ฉันไม่เกี่ยว ฉันผู้สงบแล้ว ฉันไม่ยุ่ง นี่คือความเข้าใจผิดของสังคมมนุษยชาติ ผู้สงบ แล้วต้องมาช่วยยให้เขาเกิดสงบ ไม่ใช่ผู้สงบก็คือผู้อยู่เฉยๆ ใครจะเป็นจะตายยังไงก็ต้อง...“เฉย”! อันนี้ใช้ไม่ได้

แต่ถ้ารู้อยู่แล้วว่าอะไรผิดอะไรถูก หาทางมาช่วยกัน เหมือนเป็น ผู้พิพากษา ผู้เป็นกลางแล้วก็ควรจะมาช่วยยให้เกิดความสงบ **เพราะฉะนั้น บอกว่าสมณะทำไม?** ก็มาช่วยยให้เกิดความสงบ ฟังตรงนี้ให้ชัดๆ สมณะมาที่นี้ไม่ได้มาช่วยตีรันฟันแทงอะไรเลย อาตมาขอบอกอย่างเปิดเผย

ภาพพุทธประวัติ ตอนพระพุทธองค์เสด็จมาห้ามทัพพระยาตีฝ่ายพระบิดา และพระมารดา ซึ่งยอมเป็นคำตอบได้อย่างดีกับผู้ที่ตั้งคำถามว่า พระไม่ควรออกมายุ่งวุ่นวายกับการบ้านการเมือง? โดยหลงผิดไปว่า ผู้สงบแล้ว ควรไปอยู่แต่ที่สงบๆ ไม่ต้องออกมายุ่งเกี่ยวกับใคร นี่คือการเข้าใจผิดของสังคมมนุษยชาติ สมณะคือผู้สงบ เมื่อสงบได้แล้ว ก็จะต้องออกมาช่วยสังคมให้เกิดความสงบเรียบร้อย นี่คือนานและหน้าที่ของสมณะ

ภาพ : เหม เวชกร

เลยว่า อาตมาเห็นด้วยในฝ่ายพันธมิตรฯ เห็นด้วยกับฝ่ายประชาชน นี้อยู่ในฝ่ายถูกต้อง อีกฝ่ายหนึ่งผิด อาตมาเห็นอย่างนั้นจริงๆ เพราะฉะนั้น อาตมาเข้าข้างฝ่ายประชาชน เมื่อเข้าข้างฝ่ายนี้แล้ว ก็ไม่ได้มาร่วมตีรันฟันแทงให้เกิดความรุนแรง ไม่ใช่หน้าที่ของสมณะ

หน้าที่หลักของพระคือมาทำให้เกิดความสงบ เราเคยได้มาทำให้เกิดความสงบ ก่อน ๑๙ กันยา ๔๙ อาตมาก็ได้พากันมาช่วยเกิดความสงบแล้ว เท่าที่เราจะสามารถให้เกิดความสงบได้อย่างไร อาตมาเป็นศิลปิน อาตมาเรียนมาทางศิลปะ อาตมารู้ว่า ถ้าเราจะใช้แสง เราจะใช้สี เราจะใช้เส้นอย่างไรให้มันเกิดความรุนแรง ใช้เส้นอย่างไรให้มันเกิดความสงบ ใช้สีอย่างไรให้มันรุนแรง ใช้แสงอย่างไรให้มันรุนแรง ใช้สีอย่างไรให้มันเรียบร้อยสงบ อาตมาเข้าใจ อาตมาช่วยทำองค์กรประกอบศิลป์

เพราะฉะนั้นอาตมาทำหน้าที่จะ-ศิลปะ-วาทีจะช่วยภาพให้เกิด เส้นแสงสีเส้น อะไรก็ตามแต่เพื่อให้มันเกิดผลสงบลงได้ พยายามทำทุกวิถีทาง ไม่ใช่จะมาก่อให้เกิดความรุนแรง แม้งานนี้อาตมาต้องเสียรังวัดนะ ผู้คนที่เขาเข้าใจไม่ได้เขาก็ว่าเอา... ก็ไม่เป็นไร แต่อาตมาได้มาช่วยทำให้เกิดลดความร้อน ลดความรุนแรง ให้เกิดขึ้น ให้เกิดสงบ ให้เกิดเรียบร้อยลงไปได้ นั่นคืองานที่อาตมาทำ ซึ่งได้ประกาศมาตั้งแต่ต้นแล้ว ตั้งแต่โน่นออกไปสนามหลวงครั้งแรก ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๙ ก็ได้ประกาศชัดเจนว่า อาตมานี้มาทำหน้าที่ พยายามรักษาให้เกิดความสงบเรียบร้อย ให้เย็น ไม่ใช่ให้มันร้อน เขาร้อนกัน เราก็ไปช่วยๆๆ นี่เป็นหน้าที่ ไม่ใช่เข้ามาช่วยรบมาช่วยตี มาช่วยให้เกิดความทะเลาะวิวาท หรือทำให้เกิดการรุนแรงเพิ่มขึ้น ไม่ใช่ใช้อย่างสุดขั้วเลย แต่ถูกเข้าใจผิดไปหมด

ชาวอ็อกซฟอร์ดนี้ ทั้งฆราวาสและสมณะขอยืนยันว่าเป็นพวกนักธรรมะ เป็นผู้ทำความสงบ ไม่ได้มาแย่งลาภ ไม่ได้มาแย่งยศ ขอ

ยืนยันไม่ได้มาแยงลาภไม่ได้มาแยงยศ ไม่ได้มาแยงสรรเสริญ ถูกตำด้วย
 ใต้สรรเสริญชี้หมาอะไร ถูกตำด้วย ไม่ได้มาแยงอะไร ไม่ได้มาเอาความสุข
 อะไร ทุกข์จะตายลำบากลำบากจะแย่ ยืนยันว่าไม่ได้มาแยงลาภแยงยศ
 จะได้ยศชั้น ถึงขนาดโจมตีว่า...โพธิรักษ์นี่อยากจะไปเป็นสังฆราช อยาก
 จะให้เขายอมรับอย่างนั้นอย่างนี้ อาตมาว่ามาทำงานนี้ไม่ได้ต้องการที่จะ
 ต้องได้การยอมรับอะไรพวกนี้เลย...ไม่มี มาทำงานเพราะต้องการให้เกิด
 ความสงบ เพราะนี่มันเกิดเหตุการณ์วิกฤติแล้ว ท่านนายกฯประกาศจะ
 จัดการขั้นแตกหักแล้ว อาตมาก็เลยต้องพานักบวชออกมากันในเช้าวันนั้น
 เพื่อจะมาช่วยให้สงบด้วยวิธีใดๆได้ เอ้า! ก็มาช่วยกัน มันมีรายละเอียด
 เยอะแยะ พูดไม่หมดหรอก

อาตมาทำเต็มที่ พาคณะชาวโศกมารวมทำด้วย ทำเสร็จแล้วก็
 กลับ เหมือนอย่างคราวที่แล้วในปี ๔๙ คราวนี้ก็เหมือนกัน ชาวโศกก็
 มาช่วยเต็มที่ เพราะนั่นประชาชนที่มานี้ก็ต้องขอการจะจริงๆ มาเกิด
 มารวมกัน ต้องการพลังมวลประชาชนให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ จะได้
 พิสูจน์กันจริงๆเลยว่า ใครเป็นพลังประชาชนกันแท้จริง เขาเอาชื่อไปตั้ง
 เรียกพรรคพลังประชาชน แต่เสร็จแล้วเขาไปรวมพลังประชาชนด้วยวิธี
 การฉ้อฉล ด้วยวิธีการสลับซับซ้อน ชี้โกงทุจริตอย่างโน้นอย่างนี้ จน
 กระทั่งมีคดีอยู่ในโรงในศาล นานาสารพัด แบบนี้มันไม่สุจริต มันเป็น
 พลังประชาชนที่ยังไม่จริง

เพราะฉะนั้นพลังประชาชนที่จริงอยู่ที่นี้ พลังประชาชนที่จริงมา
 ที่นี้ มาแสดงออกให้ชัด เพราะพวกที่มานี้ไม่ได้รับจ้างมาใช่ไหม? ไม่ได้ไป
 รับเงินรับทองใครมาที่นี้ หรือประชาชนมาที่นี้เดี๋ยวจะได้เป็นรัฐมนตรีกัน
 ไม่ได้เอาเงินมาจ้าง ไม่ได้หิ้วเอาเงินมาให้ ไม่ได้มาเอาอะไรกันเลย แต่มา
 ด้วยน้ำจิตน้ำใจ มาด้วยวิญญูณ มาด้วยปัญญา เพราะฉะนั้นอันนี้คือ

การแจ้งความจริง ยืนยันความจริงของพลังประชาชน พลังมวลชนที่แท้จริง จงมา มากันให้มากๆ จนกว่าจะชนะ เหน็ดเหนื่อยหน่อยก็พยายามกัน ชาวโศกชาวกองทัพอธรรมจะเป็นหลักยืน ตรึงพื้นที่ไว้ คราวก่อนนี้ ชัดฎ์พื้นถนนมาทีหนึ่งแล้วปี พ.ศ.๔๙ ก็ย่านนี้ย่านเดิม พองานเสร็จแล้วก็ถูเช็คชัดพื้นถนนให้เรียบร้อย ก่อนกลับบ้าน คราวนี้ก็ขอยืนยัน จะเลิกเป็นคณะสุดท้าย อย่างเดียวกัน...”

★ “พลังประชาชนที่จริงอยู่ที่นี้ !”

การออกมาร่วมชุมนุม เพื่อต้องการเผยแพร่ลัทธิสันตโศก ใช่หรือไม่ ?

การจะพิจารณาอะไรเป็นสิ่งที่แปลกปลอม(ลัทธิ) หรือของจริง (ศาสนา) ก็คงต้องมาพิจารณากันก่อนว่า พุทธศาสนานั้น มีทิศทางและเป้าหมายเป็นอย่างไร? ซึ่งดูได้จากหลักฐานในพระไตรปิฎก เล่มที่ ๒๑ ข้อที่ ๒๕ พระพุทธเจ้าทรงได้ระบุเป้าหมาย ของการประพฤติพรหมจรรย์ เอาไว้ว่า “พรหมจรรย์นี้เราประพฤติ มิใช่เพื่อหลอกลวงใครให้มานับถือ หรือเพื่อเรียกคนให้มาเป็นบริวาร หรือเพื่อลาภสักการะและเสียงสรรเสริญเยินยอ เพื่อจะได้เป็นเจ้าลัทธิ หรือคัดค้านลัทธิอื่นให้ล้มไป หรือเพื่อให้มหาชนเข้าใจว่าเราเป็นผู้วิเศษก็หามิได้ แต่ที่แท้พรหมจรรย์นี้เราประพฤติเพื่อสัจธรรม เพื่อสังวร เพื่อละหน่ย เพื่อคลายกำหนด เพื่อดับกิเลส เพื่อดับทุกข์สันนิท เพื่อดิจิตจะหมดกิเลสสันนิท ตายอย่างไม่พินเรียกว่าไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง เจโตวิมุติ)”

จากเหตุการณ์ชุมนุมของประชาชนในครั้งนี้ ถ้าสมณะชาวโศก ประสงค์จะได้รับความเคารพนับถือ จริงๆแล้วพวกเขาไม่ต้องทำอะไร อยู่เฉยๆ ใช้ดีกินว่าเป็นกลาง แล้วพักอยู่วัดอย่างสบายๆ ก็ไม่ต้องมาเสีย รังวัดอะไร แถมยังจะได้ความเคารพนับถือจากทุกภาคส่วนในสังคมอีกด้วย และเราก็รู้ว่า การออกมาร่วมชุมนุมกับประชาชน จะต้องถูกเล่นงานทั้ง อำนาจมืดและสว่าง เช่น ไปชมชู้ชาวบ้าน ให้เลิกใส่บาตร ที่สำคัญว่า นั้นก็คือ ความเข้าใจผิดของคนส่วนใหญ่ในสายพุทธแบบเถรวาท ที่เข้าใจ ว่าพระจะต้องอยู่สงบๆแบบฤาษี จะแยกศาสนาและการเมืองออกจากกัน โดยสิ้นเชิง จึงมีคำถามที่บอกถึงความข้องใจตามมามากมายว่า พระเข้ามา

“พรหมจรรย์นี้เราประพฤติ มิใช่เพื่อหลอกลวงใครให้มานับถือ หรือเพื่อเรียกคนให้มาเป็นบริวาร หรือเพื่อลาภสักการะและเสียงสรรเสริญ เย็นชย เพื่อจะได้เป็นเจ้าของลัทธิ หรือคัดค้านลัทธิอื่นให้ล้มไป หรือเพื่อให้ มหาชนเข้าใจว่าเราเป็นผู้วิเศษก็หาไม่ได้ แต่ที่แท้พรหมจรรย์นี้เราประพฤติ เพื่อสํารวม เพื่อสั่งวร เพื่อละหนาย เพื่อคลายกำหนด เพื่อดับกิเลส เพื่อดับทุกข์สนิท เพื่อจิตจะหมดกิเลสสนิท ดายอย่างไมพินเรียกว่าไมกลับ กำเริบ(เจโตวิมุตติ)”

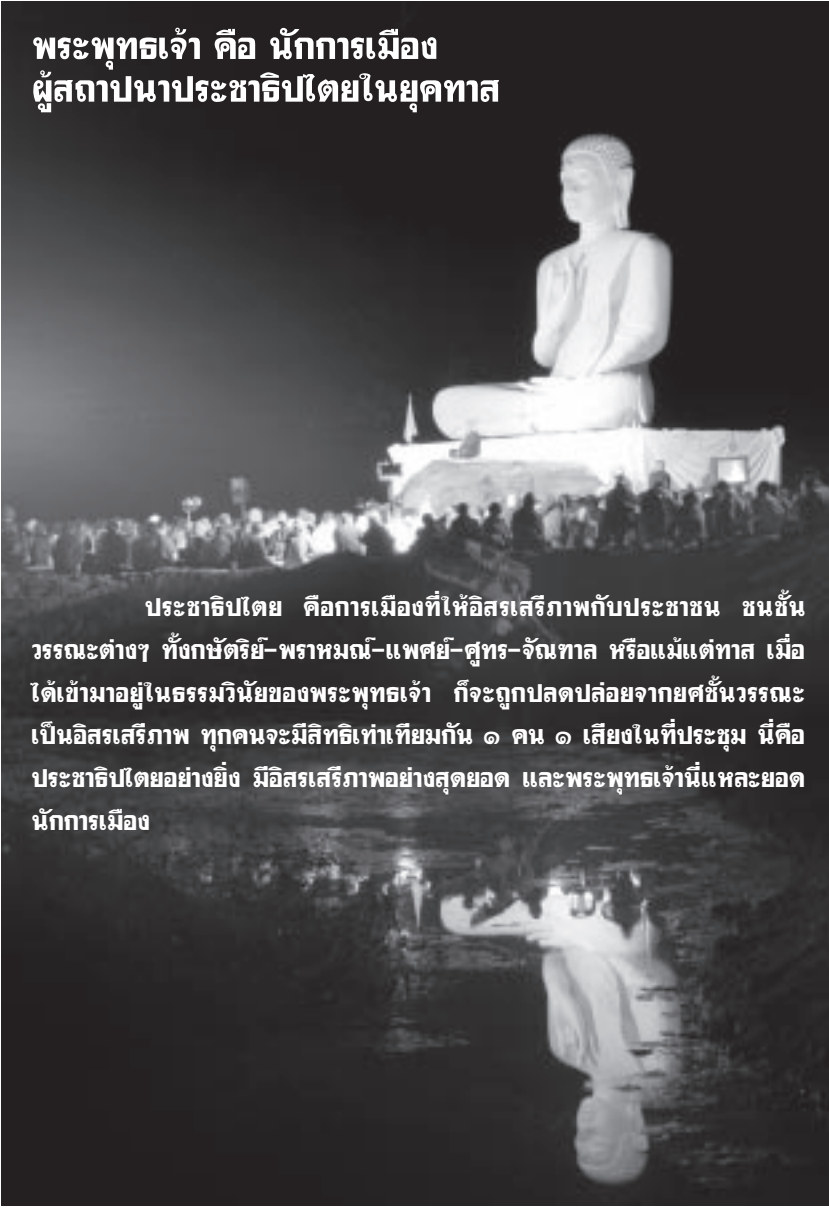

ยุ่งอะไรกับเขาด้วย...? ซึ่งจะต้องเจอก้อนอิฐมากกว่าดอกไม้ เจอคำติฉิน นินทาว่าร้ายมากกว่าเสียงสรรเสริญเยินยอ ผลกระทบด้านลบเหล่านี้ สามัญชนทั่วไปก็พอประมาณได้

แต่ในภาวะที่บ้านเมืองกำลังวิกฤติ เตือนร้อน แสนสาหัสอย่างนี้ เราจะคิดแต่ความสุขสบายของตนเอง แต่ปล่อยให้บ้านเมืองหายนะ ไม่กล้าเปลื้องเนื้อเปลื้องตัว เพราะกลัวว่าคนจะไม่เคารพนับถือ (รักตัวกู-ของกูอย่างเห็นแก่ตัวมากกว่าความเห็นแก่ผู้อื่นและสังคม) ซึ่งอุดมการณ์ของพุทธนั้น ย่อมเป็นไปได้เพื่อ “ประโยชน์และความสุขแก่มหาชนเป็นอันมาก(พหูชนหิตายะ - พหูชนสุขายะ)” ดังนั้น การอยู่สบายๆ คอยรับภักดีการะอยู่ในวัด กับการออกมาร่วมทุกข์ยากกับพี่น้องประชาชน อะไรน่าจะเป็นไปเพื่อประโยชน์และความสุขแก่มหาชนเป็นอันมาก ตามหลักการของพุทธศาสนา หรืออะไรน่าจะเป็นไปเพื่อประโยชน์แก่ตนและความสุขเฉพาะตน ซึ่งเป็นลัทธิเข้ามาแอบแฝงปลอมปนอยู่ในศาสนา ผู้มีวิจลญาณย่อมตัดสินกันได้

พระพุทธเจ้า คือ นักการเมือง ผู้สถาปนาประชาธิปไตยในยุคทาส

ประชาธิปไตย คือการเมืองที่ให้อิสระเสรีภาพกับประชาชน ชนชั้น
วรรณะต่างๆ ทั้งกษัตริย์-พราหมณ์-แพศย์-ศูทร-จัณฑาล หรือแม้แต่ทาส เมื่อ
ได้เข้ามาอยู่ในธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า ก็จะถูกปลดปล่อยจากยศชั้นวรรณะ
เป็นอิสระเสรีภาพ ทุกคนจะมีสิทธิเท่าเทียมกัน ๑ คน ๑ เสียงในที่ประชุม นี่คือ
ประชาธิปไตยอย่างยิ่ง มีอิสระเสรีภาพอย่างสุดยอด และพระพุทธเจ้านี้แหละยอด
นักการเมือง

จาก จ.เลข...อยากให้อ่านอธิบาย

ในสมัยพุทธกาลมีการเมืองหรือไม่?

เพราะตีฉันฟังการอภิปรายไม่ไว้วางใจ ส.ส.ในสภา นายกฯ สมัคร งามย้อนกลับ ส.ส.ท้อภิปรายว่า ในสมัยพระพุทธเจ้า: มีการเมืองหรือยัง?

อาตมาเชื่อว่า นายกฯ ไม่รู้หรือว่าการเมืองคืออะไร? เพราะฉะนั้นนายกฯ จะต้องตอบว่าในสมัยพระพุทธเจ้าไม่มีการเมือง นี่ที่พูดนี้หมายความว่านายกฯได้ขอร้องโดยมุ่งหมายว่า สมัยพระพุทธเจ้าไม่มีการเมือง ขอร้องยืนยันว่าการเมืองคืออะไรนั้นนะ นายกฯ ยังไม่รู้หรือ ถ้ารู้ไม่ทำอย่างนี้ ไม่เป็นคนอย่างนี้ **เฮ้อ.. สรุปร่างๆก่อน การเมืองคืออะไร?**

การเมืองคือการทำให้มวลประชาชน เพื่อบ้านเพื่อเมือง นั่นคือการเมือง ไม่ใช่เพื่อพรรคของกู ไม่ใช่เพื่อหมู่ฟุ้งของกู ไม่ใช่เพื่อครอบครัวของกู ไม่ใช่เพื่อตัวกู นั่นยิ่งสุดแยะเลย **การทำงานเพื่อตัวเรา ตัวกู** ไม่ใช่การเมืองเด็ดขาด ฟังนิยามตรงนี้ให้ชัด เอาตรงนี้ก่อนเลย

การเมืองคือการทำให้ผู้อื่น เพื่อประชาชนทั้งมวล เพื่อประโยชน์ของคนอื่นเขา นี่คือการเมืองที่พระพุทธเจ้าพาทำ พระพุทธเจ้านี้สุดยอดของการทำให้คนอื่น ทำนุหมัดตัวหมัดตน หมัดกิเลสเพื่อตัวเพื่อตน ทำเพื่อผู้อื่นทั้งนั้น พระโพนธัสตวรรษี่ดี ถึงได้ตั้งใจที่จะมาทำงานหรือชนสัตว์ คือมาช่วยคนอื่นให้หลุดพ้น ช่วยสัตว์อื่นให้พ้นทุกข์ ไม่ได้ทำเพื่อตัวเองเลย นั่นคือ**งานการเมือง** **ทำเพื่อผู้อื่น ทำเพื่อปลดปล่อยความเห็นแก่ตัว เพื่อความเท่าเทียมกันในความเป็นคน ความมีสิทธิเสรีภาพ** นี่คือ

งานการเมือง พระพุทธเจ้าทำแล้ว

ประเด็นที่สอง **การเมือง ที่ชื่อว่า ประชาธิปไตยคืออะไร ?**
 ประชาธิปไตย คือ การเมืองที่ให้อิสระเสรีภาพกับประชาชน และเพื่อประชาชน โดยประชาชน เพราะฉะนั้นจะต้องเอาความเห็นของประชาชนเป็นหลัก จึงเรียกว่าอธิปไตยหรืออำนาจเป็นใหญ่เป็นของประชาชน ให้ประชาชนเป็นใหญ่ พระพุทธเจ้าทำแล้ว ปลดแอกในยุคทาสคนยังไม่มีอิสระเสรี ท่านปลดความเป็นทาสให้เป็นไท อาตมาเคยยืนยันหลักฐานจากพระไตรปิฎกมาแล้ว พระพุทธเจ้าทรงปลดคนที่เป็นทาสเมื่อมาอยู่ในธรรมวินัย หรือในธรรมนุญของท่าน ก็จะได้อิสระเสรีภาพ ปลดเปลื้องจากความเป็นทาส แม้แต่คนมีวรรณะกษัตริย์-พราหมณ์-แพศย์-ศูทร-จัณฑาล เมื่อมาอยู่ในศาสนาของท่านในธรรมนุญของท่าน ก็จะถูกปลดปล่อยจากชั้นวรรณะ ทุกคนจะมีสิทธิเท่าเทียมกันอยู่ในสังคมของท่าน เป็นอิสระเสรีภาพ หนึ่งคนหนึ่งเสียงอยู่ในที่ประชุม ไม่ว่าจะจัณฑาล ไม่ว่าจะกษัตริย์ มีสิทธิเท่าเทียมกัน นี่คือประชาธิปไตย นี่คือการเมืองชั้นยอด

พระพุทธเจ้าสามารถทำในขณะที่สังคมเป็นสมบูรณาญาสิทธิราชย์ เป็นสังคมทาสแท้ๆ ท่านตั้งรัฐอิสระได้ อย่างอิสระเสรี ไปที่รัฐไหน ไปที่แคว้นไหนๆๆ พระเจ้าแผ่นดินแต่ละแคว้นแต่ละรัฐยอมให้ท่านมีรัฐอิสระ ท่านประกาศธรรมนุญของท่าน ใครมาอยู่ในธรรมนุญของท่าน พระเจ้าแผ่นดินแต่ละรัฐยอมหมด สุดยอด นี่คือ**การเมืองใหม่ ?** เพราะฉะนั้น คนที่ไม่รู้ว่าการเมืองที่เป็นประชาธิปไตย ก็จะไม่รู้ว่ายุคพระพุทธเจ้านั้น พระพุทธเจ้าได้ทำประชาธิปไตยอย่างยิงแล้ว ทรงปลดปล่อยให้อิสระเสรีภาพ เห็นแก่ประชาชนอย่างสุดยอด พระพุทธเจ้านี้แหละยอดนักการเมือง

ศึกษากันดีๆ มันมีนัยสำคัญ แม้คำตรัส เช่น *“ในที่ประชุมใดไม่มีสัตบุรุษ ที่ประชุมนั้นไม่ชื่อว่าสภา ชนเหล่าใดไม่พูดเป็นธรรม ชน*

เหล่านั้นไม่ชื่อว่าลัทธิบุตร” นี่ก็เป็นหัวใจสำคัญที่ลึกซึ้งของ**ประชาธิปไตย**

“อภิธานนิยธรรม ๗ ...หมั่นประชุมกันเนื่องนิตย์ ...พร้อมเพรียงกันประชุม พร้อมเพรียงกันเลิกประชุม พร้อมเพรียงกันทำกิจที่พึงทำ ...ไม่บัญญัติสิ่งที่มีได้บัญญัติไว้ ไม่ล้มล้างสิ่งที่บัญญัติไว้ ถือปฏิบัติมันตามวัชชีธรรม(หลักการ)ตามที่วางไว้เดิม ...ฯลฯ” อันเป็นวิธีของสภา ใช้องค์ประชุมเป็นวิธีการระดมมันสมองร่วมกัน ใช้นิติบัญญัติเป็นหลัก นี่ก็เป็นการเมือง**ประชาธิปไตย** ซัดๆ

“อิทธิกรณสมณะ ๗” ก็คือ หลักนิติศาสตร์อันสำคัญที่เป็น**ประชาธิปไตย**ยิ่งยวด ไม่ว่าจะเป็ลสัมมุขาวินัย ยิ่งเป็นสวัตินัยยิ่งสุดยวด ไม่ว่าจะอมุพหวินัย ที่ไม่เอาผิดกับคนบ้า ไม่ว่าจะการตัดสินตามจำเลยสารภาพ ฎัญญาตกรณะ หรือแม้แต่หลักการตัดสินกันด้วยคะแนนเสียงข้างมาก คือ **เยภยยสิกา** ก็เป็นประชาธิปไตยอย่างยิ่งมัย **ตัสสปาปิยสิกา** ก็ดี **ติณวัตถการวินัย**ก็ดี ล้วนเป็นวิธีการนิติศาสตร์อันเป็น**ประชาธิปไตย** ที่พระพุทธรเจ้าทรงสร้างมาแต่ยุคโน้นแท้ๆ

ยิ่งเรื่อง“**นานาสังวาส**” นี่ยิ่งเป็นการให้อิสระเสรีขั้นสูงสุดสำหรับสิทธิมนุษยชนทีเดียว เป็นบัญญัติหลักการอันยิ่งใหญ่ ที่เปิดทางให้มนุษย์แยกกันปฏิบัติด้วยทางออกสุดท้ายเมื่อต่างเกิดความเห็นอันสุดวิสัยในสิทธิแห่งความคิดความเชื่อของคน ซึ่งแสดงถึงพระปัญญาธิคุณในเรื่องของ**ประชาธิปไตย**ที่สูงส่งลึกล้ำยิ่งยวดที่สุด นี่คือการเมืองของ**พระพุทธรเจ้า** เป็นแบบวิธีของสังคมของบ้านของเมือง ที่พระองค์บัญญัติไว้ให้แก่มวลมนุษย์

แม้แต่หลักสำคัญ“**พหุชนหิตายะ..เพื่อประโยชน์แก่มวลมนุษยชาติ -พหุชนสุขายะ..เพื่อความสุขของมวลมนุษยชาติ -โลกานุกัมปายะ..เพื่อช่วยเหลือเกื้อกูลโลก**” ก็ยิ่งยืนย่นสุดยวดแห่งเนื้อแท้ของศาสนาพุทธรว่าเป็น**ประชาธิปไตย**อย่างสุดวิเศษ

★ ดาวกระจายสาดส่องประกายธรรมรังสีที่เสียดสะ กล้าหาญ ยืนหยัด และอดทน ของพลังมหาประชาชน เพื่อให้ผู้ที่ไม่มีมโนจนเกินไป ได้เห็นแก่ ชาติบ้านเมืองกันบ้าง

★ ดาวกระจายไปที่ กกต.

★ ไปให้กำลั้งใจ คตส.

★ ดาวกระจายไปที่ กระทรวงต่างประเทศ

★ ดาวกระจายไปที่ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

✦ มุมมิตมิตดอกไม้ บานไสวในพฤษภา
มุมเมืองที่ทรมมา จึงประจักษ์สลักศรี
ศักดิ์ศรีที่สละง ฐ์เพื่อสร้างทางเสรี
ยิ่งมิดก็ยิ่งมี ไม้พันธุ์กล้า บานท่าทาย
ยิ่งมิดก็ยิ่งมี ไม้พันธุ์กล้า บานท่าทาย

✦ จิรนนท์ พิตรปรีชา

★ ที่นันทวิทยาลัยราชดำเนิน เปิดสอนทั้งศาสตร์และศิลป์ โดยมีวิชา
กู่ชาติให้ปฏิบัติกันจริง ทั้งลูกศิษย์และอาจารย์

★ เจ็บป่วยช่วยกันฟรี

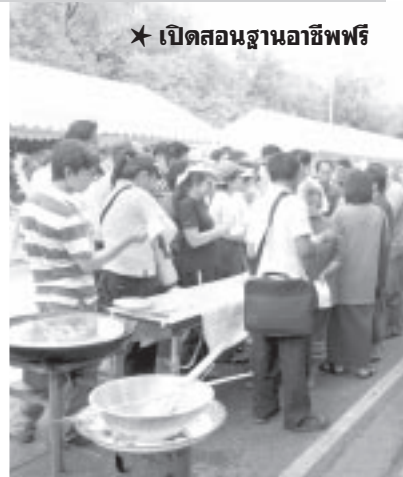

★ ตัดผมฟรี

การเมืองใหม่ คือ การอาสาเข้ามาทำงาน
ให้กับบ้านเมือง โดยไม่หวังผลตอบแทนใดๆ
จึงก่อให้เกิดความอุดมสมบูรณ์ มีกินมีใช้
แจกจ่ายกันได้อย่างทั่วถึง

★ แม่ครัวฟรี

★ เปิดสอนฐานอาชีพฟรี

★ รบถ.บริการฟรี

★ รักษาความสะอาดฟรี

★ แต่งโม้ไร้สารพิษฟรี

★ มั่งสิ่วตีฟรี!

การเมืองที่ยังล้าลาภ ล้ายศ ล้าสรรเสริญ ยังอยู่ได้อ่านจ ลาก ยศ สรรเสริญ และ โลกียสุข อยู่อย่างนั้น เป็นการเมืองแบบเก่า ย่ำอยู่กับน้ำเน่ามา ๗๖ ปีแล้ว การเมืองใหม่ จะต้องเป็นการเมืองที่ไม่ได้ทำเพื่อตัวเอง ไม่ต้องการอะไรแลกเปลี่ยนกลับคืนมาให้ตัวเอง นี่คือการเมืองประชาธิปไตยของพระพุทธเจ้า เป็นการเมืองที่เห็นแก่มวลมนุษยชาติ ผู้ที่ปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้า จนได้มรรคได้ผล ก็จะเป็นชาวประชาธิปไตยแบบพระพุทธเจ้า ที่ออกจากน้ำเน่าและวังวนของโลกีย์

การเมืองใหม่

ใบกำกับของ *พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์*

ตอนนี้มีคำว่า “การเมืองใหม่” เกิดขึ้น การเมืองอย่างที่เป็นอย่างนี้ทุกวันนี่เป็นการเมืองอย่างเก่า การเมืองอย่างโบราณ การเมืองที่เคยย่ำอยู่ในน้ำเน่านี้มานานตั้ง ๗๖ ปี แล้ว เป็นการเมืองที่ยัง ล่าลาภ ล่ายศ ล่าสรรเสริญ อยู่ในใต้อำนาจของโลกธรรม อยู่ในใต้อำนาจลาภยศสรรเสริญ โลกียสุขอยู่อย่างนั้น เป็นการเมืองอยู่ในวังวนของโลกีย์ ในโลกยังไม่มีประชาธิปไตย ที่ลึกซึ้งละเอียดเหมือนที่พระพุทธเจ้าท่านทำ มีแต่ประชาธิปไตยเปลือกๆ ประชาธิปไตยเพียงแค่วัดตุ๊กธรรม ประชาธิปไตยแบบโลกๆโลกิยะ เป็นการเมืองอยู่ในวังวนของโลกีย์ **ไม่เป็นประชาธิปไตยแบบโลกุตระ หรือประชาธิปไตยแบบอารยชนที่พ้นไปจากโลกีย์ หรือไม่ตกเป็นทาสของโลกีย์**

เดี๋ยวนี้ประเทศไทยของโลก ที่มีอยู่ในประเทศนั้นประเทศนี้ ก็ตาม อาตมากล้าพูดได้เลยว่ายังไม่เป็นประชาธิปไตยได้เท่าเทียมกับของพระพุทธองค์

อาตมานิยามการเมืองที่เป็นประชาธิปไตยเอาไว้ว่า

“งานการเมืองที่เป็นประชาธิปไตยเท่านั้น เป็นงานที่ไม่ใช่งานเพื่อตัวเรา ไม่ใช่งานเพื่อครอบครัว ไม่ใช่เพื่อหมู่พวก เพื่อพรรคของตน ไม่ใช้การเมืองที่แสวงหาประโยชน์เพื่อตัวเอง เพื่อพรรคพวกของตนเองแคบๆ แต่ทำเพื่อประชาชนทั้งมวล ประชาธิปไตยต้องทำเพื่อประชาชนทั้งหลาย” เพราะฉะนั้นในเนื้อหาของการทำงานการเมือง ถ้าไปอาสาสมัคร หรือ

ไม่อาสาศัมครีตาม ถ้าคุณจะทำงานการเมืองเมื่อใด นั่นคือ ต้องทำเพื่อบ้านเพื่อเมือง ไม่ใช่เพื่อตัวเอง เพื่อครอบครัว เพื่อพรรคเพื่อพวกของตน ต้องเพื่อมวลประชาชน เพราะฉะนั้นใครจะเอางานการเมืองมาเป็นงานอาชีพเพื่อเลี้ยงตัวเองไม่ได้ งานการเมืองไม่ใช่งานอาชีพทำเพื่อเลี้ยงตัวเองหรือเลี้ยงพรรคพวก นี่เป็นนัยะสำคัญที่จะต้องเข้าใจประเด็นนี้ให้ได้

แล้วการเมืองประชาธิปไตยของพระพุทธเจ้า นั่นเป็นการเมืองชนิดไหนล่ะ? อาตมาถกย้ายยืนยันว่าเป็นการเมืองที่ไม่ได้ทำเพื่อตัวเอง ไม่ได้ให้เกิดจิตวิญญูณ เพื่อมาเห็นแก่ตัวเอง เห็นแก่พรรคพวก เห็นแก่หมู่ฝูง เห็นแก่ครอบครัว แต่ต้องเห็นแก่มวลประชาชน เห็นแก่มวลมนุษยชาติ ตามที่ท่านประกาศแล้วว่า **“พหูชนหิตายะ - พหูชนสุขายะ - โลกาณุกัมปายะ”** นี่คือการเมืองที่เห็นแก่ และทรงแนะนำลูกศิษย์ลูกหาท่าน เช่นพระอรหันต์และสงฆ์ทั้งมวล พระพุทธเจ้าท่านก็ส่งให้ไปประกาศศาสนาของท่าน ประกาศแนวคิด แนวประพฤติปฏิบัติแบบของท่านนี้แหละ ท่านประกาศจุดมุ่งหมายเลยว่า **“เพื่อมวลมนุษยชาติ”** (พหูชนหิตายะ พหูชนสุขายะ) ให้ไปช่วยเกื้อกูลคนอื่น ๆ เขา (โลกาณุกัมปายะ) ไม่ได้ไปเอาเปรียบเอาไร ไม่ได้ไปแสดงอำนาจเบ่งข่ม ที่จะต้องการอะไรแลกเปลี่ยนคืนมา มีแต่เสียสละ โดยมุ่งมั่นให้คนเรียนรู้อบรมปฏิบัติฝึกฝนเกิด **“ภาวะเพื่อมวลมนุษยชาติอย่างแท้จริง”** มันคงยั่งยืน เป็นมรรคผลแท้ๆ ด้วย

การเมืองชนิดนี้เป็นการเมืองชนิดเยี่ยมยอด อาตมาพยายามที่จะให้ประชาชน ซึ่งคนไทยนี้เป็นชาวพุทธ ๙๕ % พยายามพากเพียรจะปฏิบัติตามธรรมของพระพุทธเจ้า เมื่อปฏิบัติแล้ว จะได้มรรคได้ผลและจะเป็นชาวประชาธิปไตย ในแบบของพระพุทธเจ้า เป็นการเมืองชนิดของพระพุทธเจ้า การเมืองชนิดนี้แหละที่อาตมาจะพูดวันนี้ เรียกว่า **การเมืองใหม่** ตามภูมิของอาตมาที่ไม่ได้จบรัฐศาสตร์หรอก

การเมืองของพระพุทธเจ้านั้นเป็นการเมือง ไม่ใช่แค่มารยา ไม่ใช่แค่กดขี่ ไม่ใช่แค่มารยาทสังคม หรือเพื่อสร้างภาพให้ดูดีดูงาม แค่มารยาทข้างนอก แต่ของพระพุทธเจ้านั้นเป็นความจริงจากข้างใน ไม่ใช่มารยาท ไม่ใช่มารยา แต่เป็นความเป็นจริงทั้งนอกทั้งใน เป็นความเป็นจริงออกมาจากจิตใจ **ความเป็นจริง**ตรงนั้นคืออะไร? คือการได้ทำงานรับใช้ปวงชนจริงๆ เพื่อประโยชน์ และความสุขของมนุษยชาติจริงๆ (พหูชนหิตายะ พหูชนสุขายะ) เพื่ออนุเคราะห์ช่วยเหลือเกื้อกูลโลกจริงๆ (โลกานุกัมปายะ) ด้วยการทำจิตให้สะอาดบริสุทธิ์ ไม่ให้มีกิเลสแฝงในใจ เป็นอุตมคติ และอุตมการณ์สุดยอด สู่ภาวะโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี จนเป็นพระอรหันต์จะไม่มีอคติอะไรเลย เป็นพระอรหันต์จะมีแต่ทำประโยชน์เพื่อประชาชน ๑๐๐% ไม่มีต้องการอะไรแลกเปลี่ยนคืนมา อาตมาขอยืนยันว่าเป็นประชาธิปไตย ที่ไม่เหมือนที่ใดๆในโลก จึงเรียกว่า **การเมืองใหม่** จะเรียกว่านวัตกรรมเลยก็ได้ เป็นอินโนเวชั่นแท้ๆ การเมืองแบบนี้ดูจะเป็นคนละเรื่องกัน แต่จริงๆแล้ว อาตมาก็ว่าทางรัฐศาสตร์ที่เขาศึกษากันอยู่นี้ อุตมคติทางการเมือง ประชาธิปไตยที่เขาศึกษา อาตมาก็ว่าเขาคงจะมีแนวคิดอย่างนี้แหละ ก็คงจะไม่ต่างกันกับที่พระพุทธเจ้าได้สร้างสังคม ที่เป็นสังคมแบบประชาธิปไตยของพระองค์ อาตมาก็ว่าคงไม่ต่างกัน ที่สำคัญของท่านมีธรรมาธิปไตยแท้ และเป็นโลกุตระสำเร็จจริง

อาตมาเชื่อว่าการเมืองใหม่ ถ้าได้คนที่มีคุณสมบัติ เป็นไปได้ตามที่อาตมาประมวลมา ๑๐ ข้อ จะมากหรือน้อย จะเข้มข้นหรือว่าจะไม่เข้มข้นนัก ดีไม่ดีนักก็ตาม แต่เป็นลักษณะนี้แหละ อาตมาว่า **นี่จะเป็นการเมืองใหม่ เป็นประชาธิปไตยแท้ๆ**

การเมืองที่เป็นประชาธิปไตยแท้ๆ

๑. การเมืองต้องมีคุณธรรมและเป็นกุศล ต้องเป็นคุณงามความดี เป็นความเฉลียวฉลาด(กุศล) เพื่อมวลมนุษยชาติ
๒. นักการเมืองต้องรู้จักประชาธิปไตยที่แท้ มีอิสระเสรีภาพที่นำไปสู่คุณภาพคุณธรรมเพื่อให้อำนาจความเป็นใหญ่เป็นของประชาชน ไม่ใช่อำนาจใหญ่เป็นของตัวกู
๓. นักการเมืองต้องสอนหรือเผยแพร่ประชาธิปไตย ให้กับประชาชน ประชาชนก็ต้องขวนขวายศึกษาความเป็นประชาธิปไตย ไม่ใช่ให้นักการเมืองครอบงำทางความคิดประชาชน แล้วก็ทำให้ประชาชนงงงายหรือว่าโง่งไปเรื่อยๆ แล้วก็จะได้ประชานิยม เอาประชาชนเป็นบริวาร
๔. นักการเมืองต้องเป็นผู้พึ่งตนเองได้แล้ว มีความรู้ความสามารถเลี้ยงตนได้แล้ว
๕. นักการเมืองต้องเป็นผู้มีก้น้อยสันโดษ ต้องเป็นคนจน รู้จักพอ ไม่สะสม ซึ่งเราได้ับทเรียนราคาแพง จากคนรวยแล้วไม่โง่งมาแล้ว
๖. นักการเมืองต้องไม่ทำงานการเมืองเป็นอาชีพหากิน โดยพันมิจฉาชีพทั้ง ๕ คือ ๑.โง่ง(กุหน) ๒.พูดหลอกลวง(ลปนา) ๓.ตลบตะแลง(เนมิตกตา) ๔.ยอชมมอตนในทางผิด(นิปเปสิกตา) และ ๕.เอาลาภแลกลาภ(ลาภณะลาภัง นิชิตังสนตา) เช่นหมูไปไก่อมา จะพันจากมิจฉาชีพข้อที่ ๕ ได้ ก็ต้องทำงานฟรีโดยไม่มีรายได้ เงินเดือนตอบแทน
๗. นักการเมืองต้องเป็นงานอาสาเสียสละ อาสาหมายความว่าเราเข้าไปเสนอตัว ขอทำงานนั้นโดยไม่ได้ทำงานเพื่อที่จะเรียกร้อยเอออะไร

ตอบแทน จึงจะเป็นการอาสาเสียสละ

๘. **นักการเมืองจะต้องไม่มีอคติ** คือไม่มีความลำเอียงในใจ ไม่อคติลำเอียงเข้าข้างตัวเอง ไม่อคติเข้าข้างหมู่ฝูงตัวเอง ไม่อคติเข้าข้างครอบครัวตัวเองแคบๆ ไม่อคติเข้าข้างพรรคพวกตัวเอง

๙. **นักการเมือง คือ ผู้มีอิสระแท้จริง** ไม่เป็นทาสโลกธรรม

๑๐. **การเมืองที่เป็นประชาธิปไตย ไม่ใช่งานเพื่อตัวเรา เพื่อครอบครัว เพื่อหมู่พวก เพื่อพรรค แต่เป็นงานเพื่อบ้านเมือง เพื่อประชาชนทั้งมวล เพื่อผู้อื่นที่พ้นไปจากตัวเองพ้นไปจากครอบครัว พ้นไปจากหมู่พวก แม้แต่พ้นไปจากพรรคของตน**

แล้วการเมืองใหม่อันนี้ จะมีคนไปทำหรือ? จะมีคนชนิดนี้ไปทำหรือ? นี่เป็นประเด็นที่จะสงสัยกัน มันไม่ใช่ว่าจะไม่มีหรือ แต่มันยังไม่เคยมี อาตมาพูดตรงๆ อย่างนี้มันไม่เคยมีนะ มันมีแต่มารยา ประเทศอื่นๆใดๆ ที่เป็นประชาธิปไตยนี้ ได้เพียงแค่มารยา เสสสร้าง สร้างภาพ ไม้ว่าทำเพื่อประชาชน เพื่ออะไรต่ออะไร ที่แท้มันก็ไม่ได้พ้นไปจากโลกีย์มันยังเพื่อตัวเพื่อตน เพื่อหมู่กูพวกกูอยู่ทั้งนั้นแหละ เป็นแบบทุนนิยม และก็เป็นพรรคเป็นพวกเพื่อพรรคของตน แล้วก็ใช้อำนาจเพื่อพรรคพวกเพื่อตัวกูของกูอยู่ มันยังไม่ใช้ประชาธิปไตยทั้งดงาม ยังไม่ใช่ประชาธิปไตยที่บริบูรณ์ ถ้าประชาธิปไตยตามคุณสมบัตินี้ของพระพุทธเจ้าอันนี้เกิด เป็นไปอย่างหมดตัวหมดตน เพื่อมวลมนุษยชาติที่แท้จริงนี่นะ นี่เป็นการเมืองใหม่

อาตมาขอสรุป ตรงนี้เป็นนิยามชัดๆ ว่าการเมืองใหม่จะเป็นแบบนี้ ซึ่งจะไม่มีไม่เหมือนที่มันเคยมีมาในโลกหรือมีอยู่ในโลก และจะเกิดได้ไหม เกิดได้ไม่ร้อยเปอร์เซ็นต์ ได้ ๕๐%, ๘๐%, ๗๐%, ๖๐% ก็เอา ก็ดีกว่าการเมืองอย่างที่มันเป็นอยู่ นี่มันยังมีตัวมีตนเพื่อตัวกูของกูอะไรอยู่เต็มที อย่างน้อยก็ให้มันมีมารยาทสังคมบ้างว่ามันไม่ใช่เพื่อตัวตน แม้จะ

เป็นแค่มารยาท หมายความว่ากิเลสมันยังมี แต่เขาต้องมีมารยาทสังคมข้างนอก อย่างประธานาธิบดีของบางประเทศ เขาคิดนิดหน่อยเขาลาออก ไม่ใช่เขาไม่มีกิเลส เขาก็มีกิเลส แต่เขาใช้มารยาท ใช้น้ำเย็น น้ำร้อน อาศัยอันนั้นก่อน แต่ถ้าเป็นคนจริง ไม่มีกิเลสจริง ไม่มีตัวตนจริง แล้วมันจะวิเศษมั๊ย ใช้น้ำไหม? เพราะฉะนั้นเราก็สร้างคนไปด้วยให้หมดกิเลสไปตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้า เชื่อไหมล่ะว่าทฤษฎีของพระพุทธเจ้าล้างกิเลสได้จริง เชื่อไหมล่ะ เอ้าเชื่อกี่.. พัฒนาขึ้นไปสิ ก็ปีก็เอา ที่สำคัญปฏิบัติธรรมต้องจริง

การเมืองใหม่ ก็คือการเมืองที่ต้องมีศีลธรรม **เป็นตัวหลัก**
การเมืองใหม่นี้ เป็นการเมืองที่มีศีลธรรมเป็นตัวหลัก เป็นคนมีศีลมีธรรมเป็นตัวหลัก และจะทำยังไงจึงจะให้เป็นอย่างนั้นได้ ก็ให้คนปฏิบัติศีล ปฏิบัติธรรมให้ได้จริงๆสิ ต้องมาส่งเสริมอันนี้ ต้องมาพากเพียรอันนี้จริงๆ ถ้าปฏิบัติธรรมะของพระพุทธเจ้าถูกต้อง เป็นสัมมาทิฏฐิเลย ปฏิบัติไปแล้วจิตวิญญานถูกสำรอกหรือกำจัดกิเลสออกไปจากจิตใจจริงๆ ในทฤษฎีต่างๆ ในหลักเกณฑ์ต่างๆของพระพุทธเจ้านั้น นอกจากจะล้างกิเลสตัวเองแล้ว ยังสร้างสมรรถนะ สร้างโลกวิทู เรียกรู้โลก ไม่ได้หนีโลก เรียนรู้ว่าโลก สังขารโลก เป็นยังไง โลกเขาปรุงแต่งยังไง เขามีองค์ประกอบยังไง เขามีการยึดถือยังไง เขาเป็นไปยังไง เรียกว่าโลกวิทู สามารถรู้เท่าทันโลก รู้แจ้งโลก โลกเขาเป็นยังไงรู้แจ้งเข้าใจเขา แต่เราไม่ได้หลงใหลได้ปลื้ม หรือว่าไม่ได้หลงวนเวียนหน่วนวายอะไรไปกับเขา มีแต่จะเข้าไปช่วยเขา แก้ไขมุมนั้นประเด็นนี้ เรื่องนั้นเรื่องนี้ อะไรปลดปล่อย ทำให้เบาบาง ทำให้เรียบง่าย ทำให้เป็นอยู่สุข ช่วยโลกเขา(โลกานุกัมปา) ช่วยเหลือเพื่อพ่าย ที่จะทำการเมืองอย่างที่อาตมากล่าวลิปซอนี่ แม้ยังไม่ได้บรรลุธรรมขั้นสูง คนบรรลุธรรมนี้ บรรลุจริงๆ นะ แต่ศาสนาพุทธ

ทุกวันนี้ สอนเพี้ยนไปจนกระทั่งคนไม่เข้าใจ และคนก็ไม่เชื่อ เลยเข้าใจผิดว่าคนที่บรรลุนิพพานคือคนประหลาดๆ คือคนที่วิเศษโดยไม่เกี่ยวกับสังคมโลก

ขอยืนยันว่าคนบรรลุนิพพานตั้งแต่โสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี และอรหัตต์ก็ตาม ไม่ใช่คนที่มีอะไรลึกลับวิเศษมหัศจรรย์ เป็นแบบที่คุณเชื่อคุณคิดฝันเอาไว้ ตามที่ได้เข้าใจเพี้ยนมาเรื่อยๆ นานแล้ว อาริยะ โสดาปา สกิทาภา อนาคาฯ อรหัตต์ หลักเกณฑ์ตรวจสอบมีหมด เป็นคนลดละอย่างนั้นอย่างนี้ได้ขั้นนั้นขั้นนี้ อย่างนั้นอย่างนี้ อนาคตคงจะไม่สงสัยในหลักธรรมที่อาริยะแต่ละรูปท่านเป็นแต่ละฐานะ สรุปร่างๆ อาริยะบุคคลคือผู้ที่ลดกิเลสตนเอง จนกระทั่งไม่เห็นแก่ตัว เป็นโสดาบันไม่เห็นแก่ตัวได้ส่วนหนึ่ง สกิทาคามี ก็สูงขึ้น อนาคามีก็ยังไม่เห็นแก่ตัวมากขึ้น อรหัตต์ ก็ไม่เห็นแก่ตัวเลย แต่เห็นแก่ผู้อื่น เป็นผู้ที่มิคุณค่าต่อโลก โลกานุกัมปา หรือพุทฺชนฺหิตายะ เป็นคนทำประโยชน์แก่มวลมนุษยชาติอย่างแท้จริง นี่เป็นลัทธิของพุทธ นี่เป็นศาสนาพุทธ เพราะฉะนั้น ผู้เจริญไปตามลำดับจริงนี้ จะเป็นคนที่ทำงาน จะเป็นคนช่วยโลก ช่วยมวลมนุษยชาติอย่างแท้จริง เพราะฉะนั้นจึงมาทำงานบริหารรับใช้ประชาชนหรือปกครองบ้านเมืองดีที่สุดในยุคนี้ แต่คนเข้าใจผิดมาก เขาไล่ธรรมะออกจากการเมือง ไล่พวกนักปฏิบัติธรรม ไป...ไปอยู่ป่าอยู่เขาอยู่ถ้ำ อย่ามาเกี่ยวข้องกับการเมือง การเมืองจะบู๊บูยาเลวลงไปชั่ว ลงไปทำบาปทำชั่วอะไรกันยังงี้ ก็ทำไปเถอะบู๊บูยาไปเลย การเมืองจึงเหลวแหลก

ขอยืนยันอีกว่าธรรมะของพระพุทธเจ้าเป็นธรรมะของมนุษยชาติ เป็นธรรมะของสังคม ไม่ได้เป็นธรรมะที่บรรลุแล้วก็ทิ้งคุณค่าคนไปเปล่าๆ เสียคนโดยไม่เกิดประโยชน์อะไรต่อมวลมนุษย์ ได้แต่ไปนั่งหลับหูหลับตาไปนั่งเดี๋ยวๆ ดายๆ อยู่ในป่าเขาถ้ำ ไม่เกี่ยวไม่ข้องกับอะไร แล้วเขาก็นิยมนับถือเป็นพระผู้บรรลุนิพพาน ถือว่าเป็นพระกรรมฐาน เป็นพระปฏิบัติ

เสร็จแล้วก็นั่งนิ่ง เอาแต่หลับตาใครมาก็หลับตา ไม่ค่อยพูดค่อยจา โอ้.. ท่านสงบ ท่านไม่ติดอะไรเลย มันมีเหมือนกันแบบฤษีเนอะ มันมีจริงๆ มันเป็นไปได้ แต่มันไม่ใช่แบบพุทธ ไม่ใช่ของพุทธ ของพุทธนี่จะต้องมี...

๑. โลกวิทู รู้จักโลก รู้เท่าทันโลก รู้จักสังคม เข้าใจประชาชน

๒. โลกุตระ มีจิตที่เหนือโลก มีจิตที่อยู่เหนือสังคมเหนืออิทธิพลของโลก แล้วก็หลุดพ้นโลกก็จริง ไม่เป็นทาสโลกธรรม

๓. โลกานุกัมปา มีชีวิตที่ช่วยเกื้อกูลอนุเคราะห์โลก เอ็นดูต่อสัตว์โลก มีประโยชน์ช่วยเกื้อกูลต่อมวลมนุษยชาติ มีความกรุณาช่วยให้เขาพ้นจากทุกข์ขาริยสัง ตามจริง เป็นคนทำงานให้แก่มนุษย์ เป็นผู้รับใช้สังคมอย่างแท้จริง น่าเสียดายที่อธิบายกันไว้ผิดๆ และก็ทำให้เข้าใจศาสนาพุทธผิดไปเลย ศาสนาพุทธจึงไม่เป็นประโยชน์ต่อมนุษยชาติเท่าที่ควร ings ที่พุทธ มีคุณลักษณะสำคัญ ๕ ประการ ที่จะทำให้คนเป็นประชาธิปไตยได้สมบูรณ์ที่สุด คุณลักษณะ ๕ ประการ คือ

๑. อิศรเสรีภาพ มาที่หนึ่ง คนบรรลुरुธรรมคือผู้มีอิสรเสรีภาพ ถึงขั้นไม่เป็นทาส แม้แต่ตัวเอง พ้นความเป็นทาสแม้แต่จิตที่เหลือของตนเอง เพราะฉะนั้นถ้าจะว่า จริงๆแล้ว หากกล่าวโดยโวหาร คนที่เป็นประชาธิปไตยที่เต็มที่สุด หรือคนที่เป็นอิสระที่สุด นั่นก็คือคนเป็น **ทาสของประชาชน** หรือ **ทาสรับใช้ประชาชน** ผู้ที่พ้นจากความเป็นทาสของตัวเอง จึงมีอิสรเสรีภาพสูงสุด จึงสามารถเป็นทาสประชาชนแท้จริง นั่นคือรับใช้ประชาชนด้วยภูมิปัญญาให้ดีที่สุด ไม่รับใช้ชนิดเลวร้าย หุจริต ชีโกง คนที่ไม่เข้าท่าเราไม่เป็นทาสรับใช้คนเหล่านั้น เรารับใช้ประชาชนส่วนใหญ่ ประชาชนที่ดีๆ นี่เป็นอิสรเสรีภาพของเราที่จะเลือกทำ ยิ่งเราทำโดยไม่ได้ต้องการสิ่งแลกเปลี่ยน ไม่ได้รับจ้าง ไม่ได้ต้องการอะไรตอบแทน เป็นอิสระของเรา เราจะทำให้ใครก็ได้นี้ ก็เราไม่ได้ก้านตี ไม่ได้มีสัญญาสัญญาอะไร

กับใครว่า ถ้าเราจะทำอะไรได้สิ่งนั้นสิ่งนี้ตอบแทนอย่างโน้นอย่างนี้ ไม่มี ทำให้ฟรี เพราะฉะนั้นจะเลือกทำกับใครก็ได้ที่สมควร มีอิสระ เสรีภาพ

๒. ภารตรูปภาพ ทำให้เกิดการเลี้ยงดูกัน ไม่ให้เกิดการเป็นศัตรูกัน ให้เกิดความเป็นพี่เป็นน้องกัน พี่งาอาศัยกัน รักกัน เคารพกัน สงเคราะห์กัน ไม่วิวาทกัน ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้ทั้งนั้นเลย

๓. สันติภาพ สงบเรียบร้อยราบรื่นง่ายงาม อุตมาออกแบบคำ ความให้สันติภาพไว้เป็นชุดเลยว่า สงบ - เรียบร้อย - ราบรื่น - ง่าย - งาม

๔. สมรรถภาพ มีฝีมือ มีความสามารถ มีความขยันหมั่นเพียร สร้างสรรค์อยู่ ไม่อ้อมมืออเท้า ไม่เอาเปรียบเอาไรด หนักงานหนักสมัครงานสบาย อะไรอย่างนี้ไม่เอา เป็นคนที่ไม่กลัวงานหนัก เป็นคนอดทน หนักเอาเบาสู้ ใ้อ้วนนั้นมันสู้อยู่แล้ว หนักก็เอานะ จึงเป็นคนมีสมรรถภาพ

๕. บุรณภาพ เป็นคนที่ดูแลแก้ไขพัฒนา เติมสิ่งพร่องให้เต็ม อยู่ตลอดเวลา เป็นคนที่ทำให้มันสมบูรณ์ครบครันอยู่เสมอ(integrate) จนเรียกว่าบุรณภาพ(Integrity) อะไรที่ยังบกพร่องก็ต้องทำให้มันดีขึ้นๆ จนสมบูรณ์ให้ได้(integrate) เพราะเข้าใจหลักสัจจะของอนิจจัง “ความไม่เที่ยง” ได้ละเอียดสมบูรณ์ดี แม้เราไม่ทำชั่วบาปแล้วอย่าง“เที่ยง” ไม่ทำบาปทั้งปวงอีกแล้ว แต่เราก็ต้องทำความดีทำบุญให้“ไม่เที่ยง”ด้วย นั่นคือ ทำบุญหรือความดีอื่นๆๆๆ ไม่ใช่ดีอยู่“เท่าเดิม”(เที่ยง) แต่ให้เจริญยิ่งขึ้นอยู่เสมอ ไม่สันโดษในกุศลนั้นเองตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า พระองค์ก็เป็นผู้ไม่สันโดษในกุศล จึงจะชื่อว่าบุรณภาพ(Integrity) สูงสุดเป็นอันติมะ นี่เป็นคุณลักษณะ ๕ ประการ ที่จะต้องเป็นไปได้ และเป็นประชาธิปไตยที่สมบูรณ์แบบ

มีการถกเถียงกันอยู่ว่า การเมืองใหม่นั้นนะ ไหนลองออกแบบ มาดูซิ นี่พูดกันอย่างภาษาสมัยใหม่กันเลยนะ...อุตมาว่าอย่าไปออกแบบ

มันเลย มันออกแบบการเมืองใหม่นี้ไม่ได้หรอก คุณไม่ใช่พระเจ้า คุณจะ
 มาออกแบบให้ณะ มันไม่ได้ แบบมันจะเกิดตามธรรมชาติเอง ขอให้คุณ
 รู้จักอุดมคติก็แล้วกัน แล้วรู้จักการฆ่าต้นตอของเหตุที่มันพาไปเสื่อม พา
 ไม่เจริญนะ คือ รู้จักกิเลส ตัณหา อุปทาน ให้ได้ ถ้าฆ่ากิเลส ตัณหา
 อุปทานได้ คุณจะเห็นการเมืองที่ดี การเมืองจะดีมันอยู่ที่“คน”ต้องดี

เพราะศาสนาพุทธไม่ได้สอนให้เป็นคนอยู่ป่า - เขา - ถ้ำ แต่สอน
 ให้คนรู้จักสังคมได้ดี มี**โลกวิทู** เรียนรู้สังคม สังคมเป็นอย่างไร มีการ
 ปฏิบัติอะไร ประพฤติอะไร มีวิธีการที่จะทำอะไร ยิ่งไงกับสังคม ปฏิบัติ
 อะไร กิจอะไร การอะไร รู้ ฉะนั้นความรู้อันนั้นที่ปราศจากความลำเอียง
 ปราศจากความเห็นแก่ตัว เป็นงานที่เราจะอย่างไม่อคติ อย่างไม่เห็น
 แก่ตัว แต่เห็นแก่สังคมมวลมนุษยชาติจริง นั่นแหละงานการเมืองที่
 บริสุทธิ์สะอาด งานการเมืองที่มันค่อยๆ มีรูปแบบ ยกตัวอย่างเช่น
 การชุมนุมเนี่ย ทุกวันนี้เอาตมาเห็นว่า การชุมนุมประท้วงเนี่ย คณะ
 พันธมิตรฯ ที่เป็นตัวหลักไม่ใช่คณะของคนใดคนหนึ่ง แม้ตั้ง ๕ คนขึ้นมา
 เป็นแกนนำ ก็ไม่ใช่ของ ๕ คน ไม่ใช่ความคิดของ ๕ คน เป็นความคิด
 ของคนไม่รู้กี่คนต่อกี่คน ถ้าจะพูดไปแล้ว ประชาชนมาเป็นหมื่นเป็นแสน
 ช่วยคนละไม้ละมือ จะมากจะน้อยอะไรก็แล้วแต่ **ช่วยกันออกแบบ** ได้
 กระทำมาเรื่อยๆ มันค่อยๆ สั่งสมมานานแล้ว จนกระทั่ง พ.ศ. ๒๕๕๙
 ได้ชุมนุมกัน ถ้าใครมองออก การชุมนุมปี '๕๙ ก็ได้รูปแบบมาขนาดหนึ่ง
 ใครเป็นคนออกแบบ ไม่มี มันค่อยๆ เกิด ประชาชนร่วมกันออกแบบ

เออ..อันนั้นผิดพลาด รีบเปลี่ยนแปลง เออ..อันนี้ดี ..เออ ผิดๆ
 ถูกๆ จนมาถึงการชุมนุมครั้งนี้ แบบที่มันเป็นแล้วในปัจจุบันนี้ ไม่มี
 ใครออกแบบ แต่มันวิวัฒนาการมาเรื่อยๆ เอาเฉพาะคำว่า รูปแบบ
 การชุมนุมประท้วง โอ้โห...เป็นคณะกรรมการชุมนุมประท้วงที่น่าจะเป็นรูปแบบ

ให้สังคมโลก อาตมาว่ามันยังไม่มีประเทศไหนนะ อาตมาอาจจะพูดไปตามประสาอาตมาไม่ค่อยมีความรู้ เป็นคนไม่กว้างนะ..อาตมาก็พูดเหมือนคนหลงตนอยู่ในหมุมมืด หรือใครจะว่าอะไรก็แล้วแต่ นี่ก็คือความจริงใจของอาตมา มันอาจจะมียะไรที่ดีกว่านี้ เจริญกว่านี้ สวยกว่านี้ อะไรก็ว่าไปเถอะ...อาตมาเห็นอันนี้สวย ทำได้ดีอะไรปานฉะนั้น ประกอบด้วยศิลปะศาสตร์(composite) ไอ้โห..ครบพร้อมทั้งแก่นทั้งเนื้อทั้งเปลือกเลย การเป็นอยู่ การรักษาความสงบ การกินการใช้ การพักอาศัย การศึกษา วิธีให้ความรู้ การเอาหลักฐานความจริงมาว่ากัน การเงิน การต่อต้านประท้วง กอดตัน อะไรต่ออะไรต่างๆ นานา ทั้งอุปกรณ์ต่างๆ ทั้งสื่อสาร เป็นองค์ประกอบศิลปะศาสตร์(composition)ของการชุมนุมประท้วงที่วิเศษจริงๆ

อันนี้ก็เป็นโมเดลของวิธีการชุมนุมประท้วงรัฐบาล ประท้วงรัฐบาลนั้นไม่ใช่เล็กลงนะ แต่ว่ามันเป็นหลักของประชาธิปไตย มันไม่เป็นขบถ มันถูกต้องตามรัฐธรรมนูญ มันไม่นอกรัฐธรรมนูญ มันเป็นหลักธรรมของประชาธิปไตยที่แท้ ประท้วงล้มล้างรัฐบาลได้ ถ้าล้มนอกรัฐธรรมนูญก็เป็นอีกรูปหนึ่ง เอาปืนเอารถถังออกมา อันนั้นมันปฏิวัติด้วยกำลังอาวุธแล้ว แต่ปฏิวัติด้วยพลังประชาชน ปฏิวัติด้วยความสงบ ปฏิวัติด้วยสัจจะความจริง แพ้-ชนะกันด้วยการจำนนต่อความผิดความถูก

ฉะนั้นตอนนี้ล้มล้างกันด้วย ความจริง ยืนยันถูกผิด เพราะไม่ได้โค่นฆ่ากันด้วยกำลัง เอามืด ปืน มาชนฆ่ากันให้ตายอย่างการสู้รบ แต่นี้เป็นเรื่องของผู้ดี เป็นสงครามสังคมนี่สูงส่ง อย่างดีแค่ปากหอก สู้กันด้วยการพูด บรรยายยืนยัน แฉหลักฐาน ...แหม..สาธยายๆ ไอ้โห...แต่ละคนๆ พุดกันไป อ้าอิงกันไป ยาวนานเท่าไรก็สงบเรียบร้อย นี่คือตัวอย่างของสังคมเจริญ **สังคมอาริยะ** ของมนุษยย์ในโลก เมืองไทยเกิดแล้วอันนี้

ข้าพเจ้าพูดได้โดยไม่ต้องรีรอ แต่ด้วยความเจียมใจเจียมกาย เป็นที่สุดว่า ผู้ที่กล่าวว่า ศาสนาไม่เกี่ยวกับการเมืองนั้น เป็นผู้ที่ไม่รู้ความหมายของคำว่า ศาสนา

ข้าพเจ้าจะดำเนินชีวิตตามหลักธรรมคำสอนของศาสนาไม่ได้ หากข้าพเจ้าไม่ถือว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของมวลมนุษยชาติ และการถือว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของมวลมนุษยชาติจะเป็นไปไม่ได้ หากข้าพเจ้าไม่มีบทบาททางการเมือง

★ มหาตมะ คานธี

ยุทธศาสตร์ ของ มหาตมะ คานธี

เกี่ยวกับ ยุทธศาสตร์ ของ มวลมหาประชาชนไท

ตอนท้ายนี้อาตมาจะขออ่านหลักธรรมหรือว่าหลักของคานธีให้ฟัง
นิดหนึ่ง คานธีเขาว่าอย่างนี้ เขาบอกว่า

๑. เริ่มต้นที่ใจก่อน (ตรงกับของพระพุทธเจ้าเลย มโนปุพพัง คมา
ธัมมา เริ่มต้นที่ใจก่อน - พุทธเสริม) **อย่างน้อยที่สุดจิตใจจะต้องปราศจากความ
เคียดแค้นและความอาฆาตใดๆ** (ก่อนอื่นเลย ต้องไม่มีเคียดแค้นต้องไม่มี
อาฆาตใดๆ นี่ท่านหมายถึงความมอหิงสา ความไม่เบียดเบียน ใจต้องไม่เคียด
แค้น ไม่ไปโกรธ ไม่ไปอาฆาตใดๆ : พุทธเสริม) **และสมบูรณ์กว่านี้ก็คือไม่โลภ
ด้วย** (นี่ของพุทธ ๑๐๐% ไม่เคียดแค้นและไม่เห็นแก่ตัว ไม่เห็นแก่ได้ : พุทธเสริม)

๒. ต้องมีอภัย คือความไม่กลัว เป็นพื้นฐานที่สำคัญที่สุด (ฟังให้ดี
นะ ผู้บรรลุนิพพานหรือผู้ที่มีจิตวิญญานที่สูงส่งเป็นจิตประเสริฐ เป็นจิตอาริยะ ต้อง
เป็นคนไม่กลัว เป็นพื้นฐานที่สำคัญที่สุด นี้แม้คานธีก็เป็นเช่นนั้น พวกเขาก็เป็น
เช่นนั้น กลัวทำไมล่ะ เราทำสิ่งที่ดีเราทำสิ่งที่ถูกต้อง ไม่ได้ทำสิ่งที่เห็นแก่ตัว กลัว
ทำไม คนที่ทำสิ่งที่เห็นแก่ตัวสิควรกลัว เขาถึงกลัวจนหดหู่อยู่ตอนนี้ แล้วก็เล่น
หลบไปหลบมาหลังกาก ออกมาประจัญกันซี ไม่กล้าประจัญหรอก แต่ถึงประจัญกัน
ก็ไม่ทะเลาะ ไม่รบไม่ฆ่าแกงกัน : พุทธเสริม)

๓. ไม่หลบหนีหน้าจากการต่อสู้กับความชั่วร้าย (เพราะฉะนั้น
เมื่อมีความชั่วร้ายเราจะต้องออกมาประจัญ มีความไม่ดี มีความไม่ถูกต้อง เรา
ต้องออกมาประจัญ ไม่ใช่เห็นความไม่ดีความไม่ถูกต้องเกิดขึ้นอยู่โครมๆ ฉันเฉย
ฉันไม่เอาหรอกฉันหลบ ปล่อยให้ความชั่วร้ายมันมาแสดงบทบาท ให้มันมา
ออกฤทธิ์ออกเดช ออกมาก็บ้านกินเมือง ออกมางาๆๆ บ้านเมืองหมดเลย

ก็เสร็จความชั่วร้ายสิ เราจะต้องออกมาประจัญกับความชั่วร้าย : พุดเสริม)

จะต้องต่อสู้ด้วยวิถีทางของจิตใจหรือศีลธรรม มาต่อสู้ด้วยศีลธรรม

๔. กระทำทุกสิ่งทุกอย่างด้วยความรักความเมตตา ไม่เบียดเบียน หรือทำลายชีวิตใดๆ และพยายามช่วยชีวิตทุกชนิดที่สามารถจะช่วยให้ กล่าวโดยย่อก็คือจะต้องพยายามละเว้นจากหิงสกรรม(คือความเบียดเบียน : พุดเสริม) การกระทำที่เบียดเบียนทุกชนิด อีกทั้งจะต้องพยายามควบคุมตนเองและเจริญเมตตาธรรมอยู่เป็นนิจศีล

๕. พร้อมทั้งจะแก้ไขตนเองเสมอและเมื่อใดที่พบว่าตนเป็นฝ่ายผิด เมื่อนั้นเราจะต้องยอมรับความผิดนั้น พร้อมกับจัดการแก้ไขทันที(อย่าไป หลบเลี่ยงความผิดแม้เป็นของตนเองต้องพยายามรู้ความจริงให้ได้ แล้วรีบ แก้ไข ถ้าคนคิดได้เห็นได้อย่างนี้ในตัวเอง จะทำให้ดีแต่ถ่ายเดียว : พุดเสริม)

๖. ไม่ยอมให้มีการชู้ตหรือเอาเปรียบเอารัดกันแม้แต่น้อย ไม่ว่าจะ เป็นในรูปแบบใดๆก็ตาม (เฮ้ นี่ก็ง่าย ๆ ชัด ๆ แต่ทำยากเท่านั้นเอง : พุดเสริม)

๗. มีความพยายามเพื่อดีที่สุดสำหรับคนทั้งหมด มีอุดมการณ์ ถึงขั้นยินดีที่จะตาย เพื่อคนอื่นจะได้มีชีวิตอยู่ (สุดยอดไหม ? : พุดเสริม)

๘. มีการต่อสู้แบบดื้อแพ่ง (หรืออารยะขัดขืนนี้แหละ แต่คานธีเรียกว่า "สัตยาเคราะห์" มีการต่อสู้แบบดื้อแพ่ง : พุดเสริม)โดยมีความจริงใจ เต็มไปด้วยคารวะจิต มีระเบียบวินัย ไม่ทำทนาย ยืนหยัดอยู่ในหลักการ ไม่เอาแต่ใจตนเองและโดยเฉพาะอย่างยิ่งจะต้องไม่มีอาฆาตมาดร้ายเป็นแรงกระตุ้น (อย่าให้มีนะความอาฆาตมาดร้าย อย่าเอามาเป็นแรงกระตุ้น ทำด้วยความเมตตา ด้วยความเกื้อกูล ด้วยความหวังดีทั้งนั้น : พุดเสริม)

๙. ต้องกล้าพูดความจริง ไม่ว่าจะความจริงนั้นจะระคายหู แม้จะไม่เป็นที่พอใจใครในขณะนั้นสักเพียงไรก็ตาม (ต้องกล้าพูดความจริง : พุด

เสริม)

๑๐. ถือว่าการให้อภัยเป็นคุณธรรมที่สูงกว่าการใช้กำลังและการแก้แค้น เพราะทั้งการใช้กำลังและการแก้แค้นนั้นเกิดจากความอ่อนแอ (คนที่แก้แค้นเขาไม่ให้อภัยนั้นคือคนอ่อนแอทั้งนั้นแหละ และความกลัว ก็เกิดมาจากความอ่อนแอ : พุดเสริม) คนที่ไม่กลัวยอมไม่โกรธ ไม่เกลียด และไม่ปองร้ายผู้ใด

๑๑. มีอาวุธ “สันติ” ที่มีประสิทธิภาพยิ่ง (มีสันติเป็นอาวุธนะ ฟังให้ดีนะ มีอาวุธสันติที่มีประสิทธิภาพยิ่ง : พุดเสริม) นั่นก็คืออาวุธแห่งสัตยาเคราะห์ (นี่ของคานธีเขา หรืออาริยะขัดขืนนั่นเอง ถ้าเราใช้ของเรา ขณะนี้กำลังใช้อยู่ก็คืออาริยะขัดขืน(civil disobedience) เราใช้อันนี้เป็นอาวุธแห่งการไม่ใช้ความรุนแรง มีอาตมผละ มีกำลังในตนเอง คือกำลังทางวิญญาณหรือกำลังใจ มีกำลังใจให้ดี ยอมรับความทุกข์ยากได้ด้วยความเต็มใจ โดยไม่สร้างความทุกข์ยากให้แก่ผู้อื่น ยอมรับความทุกข์ยากของตนเอง หรืออาวุธแห่งการไม่ใช้ความรุนแรง : พุดเสริม) หรืออาวุธแห่งการไม่ใช้ความรุนแรง

๑๒. มีอาตมผละ คือการใช้กำลังทางวิญญาณ หรือกำลังใจ ยอมรับความทุกข์ยากได้ด้วยความเต็มใจ ยอมรับความทุกข์ยากได้ด้วยความเต็มใจ โดยไม่สร้างความทุกข์ยากให้แก่ผู้อื่น

๑๓. เน้นคุณค่าของสิ่งจะ ภราดรภาพ สามัคคีธรรมและความ เป็นธรรม

๑๔. อารักขาจิตวิญญาณ อารักขาเกียรติ

๑๕. รักและเมตตาแก่ผู้ที่เกลียดเรา

๑๖. ไม่ทิ้งร่องรอยแห่งความเคียดแค้นไว้เบื้องหลัง (แหม จะย่ำเรื่องเคียดแค้นเรื่องแก้แค้นเหลือเกินนะท่านคานธีเนี่ย ไม่ทิ้งร่องรอยแห่งความเคียดแค้นไว้เบื้องหลัง : พุดเสริม) แต่จะทำให้ศัตรูกลายเป็นมิตรได้

ในที่สุด

๑๗. ต่อด้านอารยธรรมที่นิยมวัตถุ

๑๘. มีเอกราชและเสรีภาพโดยไม่ใช้กำลัง (มีอิสระ มีเอกราช

มีเสรีภาพ โดยไม่ใช้กำลัง: พุดเสริม) มีศรัทธา มีเมตตากรุณา รักมนุษยทุกรูป
ทุกนาม ยอมรับอหิงสาเป็นกฎประจำชีวิต มีอหิงสาซึมซาบอยู่ในตัว
ทุกชุมชน

ก็ขอให้ทุกคนได้รับสวัสดิภาพอันดีงาม ได้รับชัยชนะอันสุดยอด
กันถ้วนทั่วทุกคนเทอญ

จากนครศรีธรรมราช พบอกาว่า
หากรัฐบาลนี้ออกไปแล้ว จะทำอย่างไรต่อไปครับ?

แหม..เหมือนร้อยเอกกองแลถามทหารลาวว่า *หมู่เฮยยี้ดได้แล้ว ลีเฮ็ดจ้งได้ต่อละบัดนี้!*? อย่างที่ คุณการุณ ไสงาม เล่าแล้วเล่าอีก ถามว่า..หากรัฐบาลนี้ออกไปแล้วจะทำอย่างไรต่อไปครับ ประเทศไทยควรจะมี องค์กรบริหารบ้านเมืองกันอย่างไรละครับ ที่สำคัญคือจะต้องพ้นจากวังวน ไม่ต้องไปขับไล่คนทุจริตอีกหรือครับ ?

อาตมาว่าความรู้สึกงงๆอันนี้ หรือว่าความยังไม่เข้าใจประเด็น อย่างนี้ยังมีอยู่เยอะ ต้องใจเย็นๆ งานการเมืองหรืองานบริหารนี้จะต้องมีคณะบริหารดำเนินการไป โดยเอาตามอำเภอใจเราไม่ได้ เราอยากจะได้ คนดีขึ้นมา แล้วจะตั้งคนดีขึ้นมาปุ๊บปั๊บๆ มันไม่ได้ตั้งใจเราหรอก และแม้จะมีคนดี ได้คนดีขึ้นไปบริหารไปลุยทำงานเลย ก็ไม่ใช่่ง่ายๆ เพราะมันยังมี คนไม่ดียึดบัลลังก์ฝังรากอยู่ มันเป็นธรรมชาติธรรมดา ทำให้คนดีขึ้นไป ไม่ได้ง่าย เพราะฉะนั้นในการต่อสู้ขณะนี้มันเป็นการพัฒนา ระบบ ประชาธิปไตยของเมืองไทย อาตมาเห็นว่าดีขึ้นไปเรื่อยๆ ถามว่าถ้า เผื่อว่ารัฐบาลนี้ออกไปจะทำอย่างไรต่อไป รัฐบาลนี้ออกไปแล้ว ก็ทำไป ตามรัฐธรรมนูญที่บัญญัติเอาไว้ เพราะรัฐธรรมนูญเป็นกติกาในการ บริหารประเทศ กำหนดเอาไว้เรียบร้อย

เพราะฉะนั้นในประเทศไทย ปกครองกันด้วยระบบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ก็จะดำเนินไปอย่างนี้ ที่นี้ถ้าล้มรัฐบาล นี้ไปได้แล้ว อิทธิพลของอำนาจเก่าของคุณทักษิณไม่ได้มีอิทธิพลอะไร ก็ ขออภัยต้องพาดพิงกล่าวชื่อกล่าวนาม คุณทักษิณก็ยอมขึ้นศาล แล้วศาล

จะว่าอย่างไรก็ตามไป ก็จะมีคณะใดคณะหนึ่งขึ้นมาบริหารประเทศ ไปตามครรลองของรัฐธรรมนุญ จะเป็นใครก็เถอะ อาตมามั่นใจอย่างยิ่งว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ นักการเมืองจะเซ็ดจะกล้ว และจะรู้ว่าคนไทยรู้ทันแล้ว ขึ้นไปทำอย่างเดิมอีก ก็จะไม่ได้อีก ตั้งแต่อาตมามีอายุขนาดนี้ จากประวัติศาสตร์เท่าที่ได้อ่านมา อาตมายังไม่เห็นคณะไหนที่บริหารบ้านเมือง **“ฉลาดเลย” ได้ลึกลับซับซ้อน** เท่าคณะที่ผ่านไปนี้เลย เพราะฉะนั้นแม้คณะไหนมาอีก อาตมาว่าไม่เก่งเท่าหรอก คือไม่ร้ายไม่เลวเท่าคณะที่ผ่านไปแล้วนี้ แม้คณะนี้ยังเหลืออยู่บ้างก็ตาม ยิ่งคงความเลวร้ายอยู่พอสมควร แต่ก็ทำให้เกิดการศึกษาเป็นการเรียนรู้ถึงความเลวของมนุษย์ อาตมาไม่เชื่อว่า มนุษย์ไม่ยอมพัฒนา อาตมาเชื่อว่ามนุษย์นั้นต้องการพัฒนา เพราะฉะนั้นคนที่จะไปบริหารบ้านเมืองจะไปทำอะไรกันอีก ตัวอย่างคราวนี้ อาตมาว่า สาหัสแล้ว คงจะไม่เลวร้ายกว่านี้ได้ง่ายๆอีก เพราะฉะนั้นถึงอย่างไรก็ตาม คณะที่จะบริหารจากนี้ไป คณะไหนก็น่าจะดีขึ้น ส่วนใครจะขึ้นมา ก็แล้วแต่รัฐธรรมนุญ **ขอบอกนะ...สำหรับชาวอโศก ชาวกองทัพธรรม ใครอย่าแหลม ไปเอาตำแหน่ง ยศศักดิ์ ฐานะ ต่อจากนี้เป็นอันขาดนะ คนจะไม่เชื่อง่ายๆหรอกว่า คุณไม่ได้ทำเพื่อตัวคุณเอง แต่ทำเพื่อผลตอบแทนตนเอง มันยังเลวนะ** ฉะนั้นชาวกองทัพธรรมไม่ได้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อที่จะได้อะไรตอบแทน เป้าประเดิมของกองทัพธรรมก็คือไป **ทำให้เกิดความสงบ** นี่เป้าประเดิมที่คนเข้าใจไม่ง่าย แม้แต่สมณะ หรือนักบวช ออกมา ก็เพื่อต้องการให้เย็นให้สงบ จะมีฤทธิ์มีแรงมีความสามารถเท่าไร ที่จะทำให้เกิดความสงบ ไม่ให้มันรุนแรงได้เท่าไร อันนั้นเรารับผิดชอบ ส่วนอื่นนั้นเขาก็ทำ ตามความสามารถที่แต่ละคนถนัด คนละไม้คนละมือ ก็ช่วยกัน ถ้าผ่านเหตุการณ์นี้ ผ่านการชุมนุมคราวนี้ไปได้ แม้จะถือว่าแพ้อาตมาก็เชื่อมั่นว่า มันเป็นเหตุการณ์ที่ให้การศึกษาระดับหนึ่ง

อะไรดี อะไรไม่ดี คนฉลาดจะรู้เลยว่า การชุมนุมประท้วงนี้สงบ เป็นประเด็นสำคัญ นี่มันสงบมาได้นาน ขึ้นชมนกันเยอะอยู่นะ โอ้..มันทำให้เกิดความเรียบร้อย ไม่เกิดความรุนแรง ทั้งๆที่รัฐบาลเตรียมจะสลายม็อบจะแตกหัก เป็นระยะๆ ที่จริงบอกแล้ว นี่ไม่ใช่ ม็อบ(mob) เราไม่ใช่กลุ่มชุมนุมที่จะไปรวนใคร เหมือน นปค. นปค. นั่นสิม็อบ ไ้่นี้ไม่ใช่ม็อบ แต่เป็นการชุมนุมประท้วงเพื่อที่จะสร้างสรรทำให้เกิดความเจริญ ทำให้เกิดความสงบ ความดีงาม เรียกอันนี้ ม็อบ(mob) ไม่ได้ เพราะไม่ใช่ประท้วงเพื่อให้เกิดการทำเลวๆ ร้ายๆ ทำเรื่องไม่เข้าท่าอะไร แต่เป็นการชุมนุมที่เรียกว่า “โปรเทสต์”(protest) เป็นการชุมนุมประท้วงอย่างสร้างสรรค์ เป็นขบวนการแสดงความคิดเห็นทางการเมือง “ดีมอนสเตรท”(demonstrate) อันหนึ่งที่จะให้เกิดความสงบ ให้สำนึก ให้เกิดคุณธรรม ให้เกิดหิริ เกิดโอดตปปะ ทั้งๆที่เหตุการณ์คราวนี้จะมีการสลายม็อบ หูดหวิดๆ จะเกิดรุนแรง แต่ก็ไม่เกิดขึ้นได้ ก็เพราะหิริ โอดตปปะของผู้ที่มีอำนาจ ที่จะทำแต่เขาไม่ทำ เพราะเขามีหิริ โอดตปปะ เขารู้ดี รู้ชั่ว รู้ผิด รู้ถูก รู้อะไรควร ไม่ควร รู้ชนะรู้แพ้ อยู่ลึกๆ สิ่งเป็นธรรมก็ผ่านไป ที่สงบเรียบร้อยก็เกิดขึ้น ก็เป็นการชนะของธรรม ทั้งๆที่จวนเจียนๆ หูดหวิดๆจะเกิดความรุนแรงแต่มันก็ผ่านไป ไม่เกิด ความรุนแรงได้ นั่นคือธรรมะชนะอาตมาเอาประเด็นตรงนี้ ชนะตรงไม่เกิดความรุนแรง โอ้โฮ สวยๆๆ นี้ก็สวยอีกครั้งหนึ่ง วันนี้ไม่เกิดความรุนแรง โอ้..สวยอีก

ถ้าสรุปว่ารัฐบาลนี้ออกไปแล้วจะทำอย่างไรต่อไป ก็เป็นไปตามครรลองของรัฐธรรมนูญ วิถีแห่งการเมืองของประเทศ มันก็จะมีคณะขึ้นมาบริหาร ขึ้นมาทำงานกัน ซึ่งเชื่อได้ว่า

๑. คงไม่มีใครคิดอยากจะทำเลวร้ายกว่านี้ คงเข็ด
๒. ถึงอยากจะทำ ฝีมือทำไม่ถึงได้ง่ายๆ หรืออก อาตมาว่าคนที่

แล้วได้ขนาดปานที่เกิดมาแล้วนั้น มันก็หาได้ยากเหมือนกัน

๓. เมื่อคนทั้งหลายส่วนใหญ่ต่างมีสำนึกดีเกิดขึ้น ทุกคนก็น่าจะปรารถนาให้ประเทศหรือสังคมเป็นไปดี ตัวเราก็น่าจะทำดี เขาก็จะพากันทำสิ่งที่ดี ก็จะพากันทำดีก้าวหน้าขึ้น วิวัฒนาการเกิดขึ้นด้วยประการฉะนี้

๔. ภูมิคุ้มกันทั้งนัยะแห่งการเข็ดขั้ว ทั้งนัยะแห่งการปรารถนาดี

มันก็ควรจะเกิดความดีที่มากขึ้นๆ แล้วเราก็ทำสำเร็จเป็นตัวอย่างที่น่าชื่นชมนี้แพร่ออกไปทั่วโลกเลย ทั่วโลกจะเป็นพยาน โลกเป็นโลกาภิวัตน์แล้ว ก็จะเป็นพลังที่จะถ่วงดึงให้ดีขึ้นต่อไป ซึ่งเป็นภูมิคุ้มกันชนิดหนึ่งด้วย ถ้าไม่ดีขายหน้าโลกเขาจะ อะไรต่ออะไรพวกนี้ มันเป็นเรื่องของวิญญูณมนุษยชาติในโลก

เอาตมาเห็นว่ามันเป็นวิวัฒนาการของสังคมประเทศชาติ เป็นจุดเปลี่ยนทางด้านการเมืองของไทย แม้จะซุ่มนุมนุประท้วงเป็นเดือนแล้ว ก็ไม่เกิดเลือดสั๊กหยด เกิดกองทัพประชาชนที่ต่อสู้ทางประชาธิปไตย อันมีความงดงาม สังคมเกิดการเรียนรู้ เกิดวิวัฒนาการ มีพฤติกรรมแบบใหม่เกิดขึ้นในสังคม เป็นสังคมใหม่ที่หันมาอุดหนุนจนเจือเกือบูกุลกัน เป็นห่วงเป็นใยซึ่งกันและกัน แม้แต่ความเป็นกลางต้องเข้าข้างคนถูกคนดีก็รู้สึกว่าจะเข้าใจมากขึ้น แล้วก็กล้าเลือกข้างแสดงตัวกันขึ้นมา มันก็เกิดการก้าวหน้า เป็นวิวัฒนาการที่ดี

เพราะฉะนั้น มันจะเป็นอย่างไรต่อไป นี่ตอบไม่ได้ ตอบได้แต่ว่ามันจะเกิดวิวัฒนาการทางปัญญาและความดีงามของสังคมประชาชนที่ได้ศึกษาจากเหตุการณ์จริง และเกิดการพัฒนาประชาธิปไตยขึ้นไปตามลำดับ

“อารยประชาธิปไตย” ที่ประกอบไปด้วยธรรมาธิปไตย ได้ก้าวเข้าไปสู่โลกตรัสจะก้าวหน้าแล้ว

ความเป็นกลาง ที่สร้างความสหัสวรรษ นั้นเป็นอย่างไร?

คนเราเข้าใจเรื่องความเป็นกลางที่ผิดพลาดมามาก ความเป็นกลางของพระพุทธเจ้า นั้นมีความ“เป็นกลาง”อยู่สองชนิดใหญ่ๆ ชนิดที่หนึ่งคือจิตเป็นกลาง หมายความว่า **จิตไม่ลำเอียงไปข้างไหนเลย** ไม่ลำเอียงเพราะชอบ(ฉันท์าคติ) ไม่ลำเอียงเพราะชัง(โทสาคติ) ไม่ลำเอียงเพราะหลง(โมหาคติ) และไม่ลำเอียงเพราะกลัว(ภยาคติ) ไม่ลำเอียงไปข้างไหนเลย นั่นคือ**จิตเป็นกลางของคนที่เป็นกลาง** นั่นคือ **กลางอย่างที่ ๑**

๒. ความเป็นกลางต้องเข้าข้างคนดี ความเป็นกลางต้องประกอบด้วยปัญญา คนที่เป็นกลางต้องเป็นคนที่มีปัญญา เช่น ผู้พิพากษา เช่น กรรมการตัดสินฟุตบอล กรรมการที่ตัดสินจะต้องทำให้**ไม่ให้มีอคติ** กรรมการทุกคน ผู้พิพากษาทุกคน ต้องทำให้ไม่มีอคติทั้ง ๔ แม้จะมีกิเลสก็ต้องพยายาม **ไม่ลำเอียง...เพราะรัก -เพราะชัง -เพราะหลงเลอะๆ เทอะๆ -และเพราะกลัว ต่างๆนาๆ** ก็ต้องพยายามทำปัญญาให้ชัดเจน ทำปัญญาให้มากที่สุดเท่าที่เราเ็ง เราก็ต้องทำให้มันสูงสุดเท่าที่เราจะมีภูมิปัญญา คนเราก็มีภูมิปัญญาเท่าที่เรเ็ง หรือเ็งเท่าที่เรามีปัญญานั้นแหละ

ประเด็นที่เข้าใจผิดสำคัญที่สุดก็คือ ประเด็นเข้าใจว่า ความเป็นกลางคืออยู่เฉยๆ คือไม่เข้าข้างใคร เป็นแม่ขี้กั้ว ลูกมันทะเลาะกันก็ไม่กล้าเข้าข้างใคร รู้เหมือนกันว่าใครผิดใครถูก ไม่กล้าตัดสิน โม่เมๆ ไปแล้วก็พะอืดพะอมต่อไปอีก ทำอะไรต่อไปก็ไม่ได้ เป็นผู้พิพากษาที่ตัดสินไม่ได้ เป็นกรรมการในสนามฟุตบอล เห็นไอ้มันผิดนะนักฟุตบอลคนนั้นมันทำผิด มันเตะก้านคอเขาควรวีให้ไบแดงแล้ว กรรมการไม่กล้าให้ เดี่ยว

ไม่เป็นกลาง ฉลาด รู้ผิดถูกแต่ไม่กล้าลงโทษ ไม่กล้าแสดงออก ไม่กล้าบอกว่าใครถูกใครผิด กลัวไม่เป็นกลาง เพราะเชื่อมาผิดๆ ว่า คนเป็นกลาง ต้องอยู่เฉยๆ ยกคนถูก ว่าคนผิด ไม่ได้เลย แสดงออกบอกใครก็ไม่ได้

ยังเป็นคนที่ได้รับความยอมรับของสังคม หรือเป็นคนที่มียอำนาจ เช่นผู้ที่บริหารประเทศ หรือผู้เป็นที่นับถือในประเทศ เป็นผู้มีศักดิ์มีศรี มีตำแหน่งยศชั้น เป็นคนเด่นคนดังคนดีในสังคม เป็นผู้ที่ได้รับการยอมรับจากคนส่วนใหญ่ของสังคม ยิ่งต้องชี้หน้า ยิ่งต้องบอกเลยว่าอันนี้ผิดอย่าทำ ต้องเข้าข้างคนถูก ต้องไม่เข้าข้างคนผิด ต้องต้านต้องหยุดสิ่งที่ผิด ต้องดำเนินส่งเสริมสิ่งที่ถูก นี่คือ **ความเป็นกลางของคนเป็นกลาง** พระพุทธเจ้า ตรัสว่า “**นิคคัณเห นิคคหารัง ปัคคัณเห ปัคคหารัง**” ต้องข่มคนผิด ต้องตำหนิหรือประณามคนผิด แล้วต้องยกเชิดชูคนถูก ต้องเข้าข้างคนถูก นี่คือ **ความเป็นกลางตามภูมิของพระพุทธเจ้า**

แต่ทุกวันนี้ ความเป็นกลางก็คือ อยู่เฉยๆ ใครจะถูกจะผิดก็บอกใครไม่ได้ ใครถูกฉันก็เฉยใครผิดฉันก็เฉย บ้านเมืองถึงได้อิมครีม เตือดร้อน ตัดสินอะไรก็ไม่ได้ คนรู้ก็ไม่บอกอะไร คนมียอำนาจก็อยู่เฉยๆ ปลอ่ยให้มันอิมครีมๆ ขยับเขยื้อนกันไม่ได้อยู่อย่างงั้น นี่คือการเข้าใจ ไม่ได้ถึงสังขธรรม ทำให้ทั้งผู้ใหญ่ ผู้รู้ และผู้ไม่รู้ มีดมนไปด้วยกันหมด

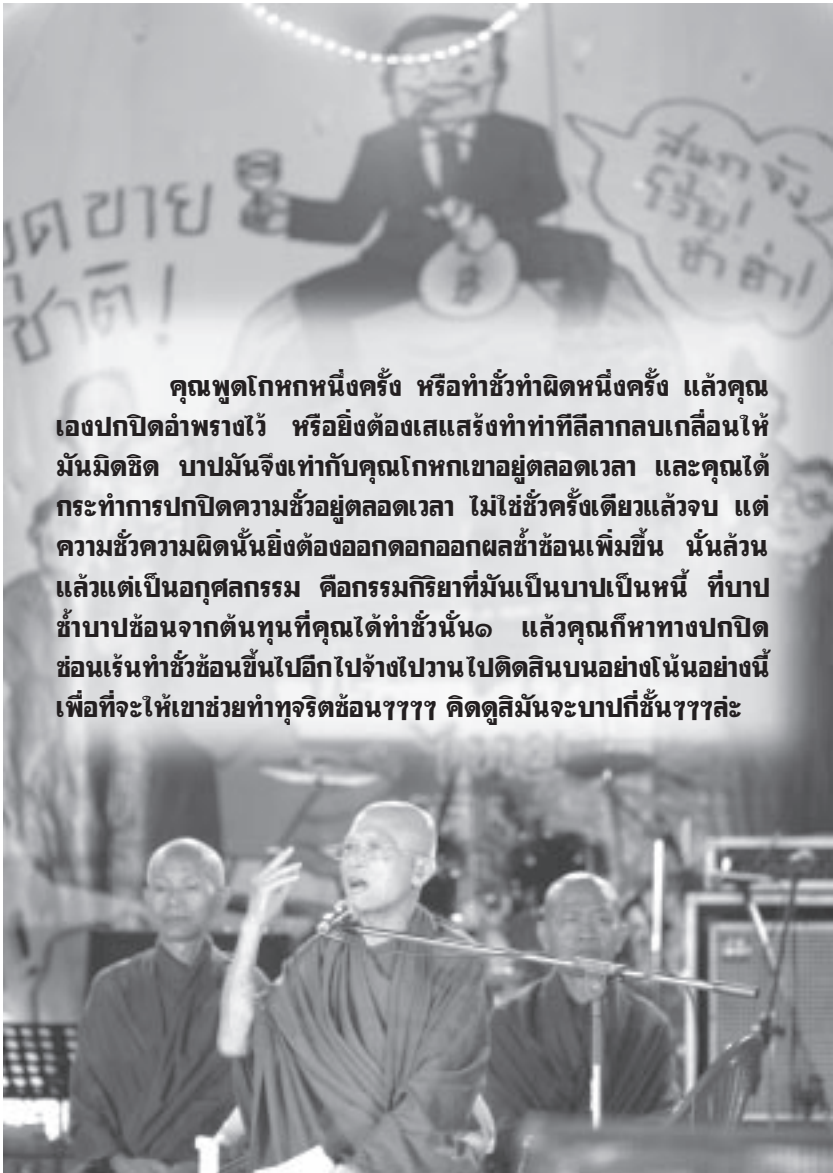
ธรรมดา ถ้าผู้ที่ยิ่งได้ความเคารพนับถือ ได้รับการยอมรับของสังคม เข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายนั้นย่อมมีน้ำหนักแน่นอนเลย และคนที่มีภูมิปัญญา หรือว่าผู้ที่มีฐานะทางสังคมก็ย่อมเป็นคนมีภูมิปัญญา เป็นคนที่รู้จักดีรู้จักชั่ว เป็นผู้รู้จักผิด-รู้จักถูก รู้สิ่งควร-สิ่งไม่ควร ก็ต้องให้นำหนักทางคนดี เข้าข้างคนดี ส่งเสริมคนที่ควรส่งเสริม สนับสนุนคนที่ควรสนับสนุน อุปถัมภ์ค้ำชูคนที่ควรอุปถัมภ์ค้ำชูอย่างแท้จริง มีปัญญาอย่างนี้โลกจะอยู่รอดเจริญได้ สงบร่มเย็นดี แต่ที่ไม่กล้าประกาศตัวออกมา เพราะ...

๑. กลัว(ภยาคติ) ๒. โง่(โมหาคติ-ไม่รู้ผิดไม่รู้ถูก) ๓. เพราะเข้าใจผิด(มิจจาทิฏฐิ)ตามๆกันมาว่า ความเป็นกลางนั้นคืออยู่กลางๆ คนถูกก็อย่าไปเข้าข้าง คนผิดก็อย่าไปเข้าข้าง ถ้าไปเข้าข้างไหนมันไม่กลาง สู้ลอยตัวอยู่เฉยๆไม่ได้ ถ้าเข้าข้างใดก็กลัวตนจะเสีย นี่คือผู้มีอัตตามานะ

ขณะนี้เหตุการณ์บ้านเมืองสังคมประเทศไทย ทุกคนก็คงจะเห็นชัดอยู่แล้วว่า มันแยกฝ่ายกันอย่างชัดเจนแล้ว และฝ่ายไหนผิดแน่ ฝ่ายไหนถูกแน่ ก็เห็นได้ตามภูมิปัญญาของแต่ละคน ใช่ไหม? ต่างคนก็ต่างเลือก ขณะนี้นะ มันกำลังอยู่ในระหว่างต้องการพิสูจน์ความจริงออกมาเลย ว่า ฝ่ายไหนละถูกแน่ ฝ่ายไหนละผิดแน่ นี่คือความคับข้องใจของผู้คนขณะนี้ ผู้ที่ไม่มีปัญญารู้ว่าฝ่ายไหนผิดฝ่ายไหนถูกนั้นยอมแสดงออกเข้าข้างไหนไม่ได้ แต่ก็อยากรู้ หรือที่พูดเมื่อไม่แพ้ชนะกันตามธรรมเนียมที่พิสูจน์กันเป็นธรรมชาติ ก็ต้องอาศัยตุลาการ ถ้าผู้พิพากษาไม่ตัดสินหรือกรรมการบอกคนนั้นผิดคนนี้ถูกไม่ได้ เพราะฉันเป็นกลาง สังคมก็ไปไม่รอด ดำเนินการอะไรต่อไปก็ไม่ได้ไม่เจริญ และทุกซักระหมัดกันไป

เพราะฉะนั้นความจำเป็นขณะนี้กำลังอยู่ในรอยต่อระหว่างที่จะต้องพิสูจน์ว่า อะไรผิด-อะไรถูก ช่วยตัดสินเถิด ผู้รู้ผู้มีอำนาจทางสังคม ผู้มีคุณค่ามีภูมิปัญญาทางสังคม ผู้เป็นที่ยอมรับของสังคม ช่วยกันด้วยช่วยยี่ให้หน้าหนักกับฝ่ายที่ถูกที่ควร อาตมาเคารพในภูมิปัญญาของคน มันเห็นแจ่มๆ ชัดๆ อยู่แล้วว่าอะไรถูกอะไรผิด แต่ตอนนี้ฝ่ายผิดดันทุรังหน้าแข็ง เกินที่จะพูด จนไม่รู้ว่ามันจะเอาอย่างไรกันอีก

เพราะฉะนั้นขอรับรอง ช่วยตัดสินเถิด เรื่องความเป็นกลางนี้ เป็นเรื่องยิ่งใหญ่ของมนุษยชาติ ขอให้ทำความเข้าใจศึกษาให้ดีๆ เปลี่ยนทัศนคติของผู้ยึดถือว่าความเป็นกลางคืออยู่เฉยๆ นี่เสียทีเถิด

คุณพูดโกหกหนึ่งครั้ง หรือทำชั่วทำผิดหนึ่งครั้ง แล้วคุณเองปกปิดอำพรางไว้ หรือยิ่งต้องเสแสร้งทำทำที่ลึกลับเปลี่ยนให้มันมิดชิด บาปมันจึงเท่ากับคุณโกหกเขาอยู่ตลอดเวลา และคุณได้กระทำการปกปิดความชั่วอยู่ตลอดเวลา ไม่ใช่ชั่วครั้งเดียวแล้วจบ แต่ความชั่วความผิดนั้นยังต้องออกดอกออกผลซ้ำซ้อนเพิ่มขึ้น นั่นส่วนแล้วแต่เป็นอกุศลกรรม คือกรรมกิริยาที่มันเป็นบาปเป็นหนี่ ที่บาปซ้ำบาปซ้อนจากต้นท่อนที่คุณได้ทำชั่วนั้น๑ แล้วคุณก็หาทางปกปิดซ่อนเร้นทำชั่วซ้อนขึ้นไปอีกไปจ้างไปวานไปติดสินบนอย่างโน้นอย่างนี้ เพื่อที่จะให้เขาช่วยทำทุจริตซ้อนๆๆ คิดดูสิมันจะบาปก็ชั้นๆๆละ

★ พ่อท่านบรยายธรรมเวทีพนมมิตร เมื่อ ๑๙ มิ.ย.๕๑

โกงแล้วโตอะไร ?

ทำไมคนฉลาดโกงได้สำเร็จ จึงคือคน“โง่”ที่แท้จริง

คนเราเกิดมาเพื่อศึกษา ถ้าใครไม่ได้สำนึกอย่างนี้ เกิดมาแล้วก็ปล่อยชีวิต หรือว่าทำให้ชีวิตของเรา เป็นไปตามอำนาจของกิเลส คือ แสวงหาความสุขไปตามประสา แสวงหาความพอใจไป เขาก็จะยึดจะติด จะทำอยู่อย่างนั้นไปตลอดกาลนาน แล้วชีวิตก็ค่อยๆ โตขึ้น เจริญขึ้น แล้วก็ เลื่อมไป ตายไป ก็เท่านั้นเอง ชีวิตหนึ่งที่ไม่ได้ศึกษา ชีวิตหนึ่งก็เหมือนเดรัจฉาน เกิดมากินๆ ซึ่ๆ เยี้ยวๆ แล้วก็สืบพันธุ์ ต่อเผ่าต่อพันธุ์เอาไว้ ไปตามประสา แล้วก็แก่ ก็เลื่อม ก็ตาย หมุนเวียนอยู่อย่างนั้น ไร้ประโยชน์

พระพุทธเจ้าท่านตรัสถึงความจริงอย่างหนึ่งว่า สัตว์โลกนี้ เป็นไปตามกรรม คือเป็นไปตามความประพฤติ เป็นไปตามการกระทำของตนเอง การกระทำมี ๓ อย่าง มีกายกรรม กระทำทางกาย มีอริยาบถไปในทางกาย แล้วก็ทางวาจา แล้วก็ทางใจ เพราะฉะนั้นคนเรามีกรรม ๓ อย่างนี้ แหละ กระทำแล้วก็บันทึกไว้ในจิตวิญญาณ นี่สำหรับศาสนาพุทธ และกรรมที่บันทึกนั้นแหละ “เป็นทรัพย์” เป็นของตนเองเลย เป็นของแท้ เราทำกรรมดี ดีนั้นก็บันทึกเป็นของเรา เราทำกรรมชั่ว ชั่วนั้นก็บันทึกเป็นของเรา อันนี้เป็น “ทรัพย์ของเรา”แท้ๆ เป็นของจริงของเราเลยติดตัวเราไปทุกชาติๆ ให้ผลแก่ตน พาทุกข์พาตกต่ำ พาสุขพาเจริญ ก็ตามกรรม

ในศาสนาพุทธถือ **“กรรม”** เป็นใหญ่ แล้วกรรมนี้แหละพาเราเกิด พาเราหมุนเวียนไปชาติแล้วชาติเล่า-ชาติแล้วชาติเล่าๆ ๆ **กรรมจะพาเราเกิด(กัมมโยนิ)** ศาสนาหลายศาสนาเชื่อว่า **“พระเจ้า”**บันดาลให้เกิดให้เป็น

อย่างนั้นให้เป็นอย่างนี้ หลายศาสนานับถือเช่นนี้ แต่ศาสนาพุทธนั้น มี **กรรมบันดาล** มีกรรมเป็นตัวกำหนดให้เกิดให้เป็นให้ไป จะเลวจะดี จะตกต่ำได้ทุกข์ได้ยาก หรือว่าจะได้เจริญ ร่ำรวย ฉลาด โง่ เราทำของเราเอง ทั้งสิ้น นั่นคือ **กรรมเป็นของของตน** (กัมมัตสกตา) ตนเป็นผู้ทำเอาเอง เรา จะดีจะชั่ว เราจะได้ดีตกยาก มันจะปรับตัวเปลี่ยนแปลงไปแต่ละชาติๆ ชาตินี้ดูเหมือนเราฉลาด แต่ความฉลาดนั้น ถ้าเป็นความฉลาดโง่ เป็น ความฉลาดเลว เป็นความฉลาดในการทำทุจริต แล้วก็ปฏิบัติประพฤติดัน ใช้ความฉลาดเอาเปรียบเอาไรต์ ฉลาดที่จะใช้เล่ห์เหลี่ยม ใช้ความซับซ้อน ใช้ความลบลวงพราง อะไรรู้แล้วแต่ เสร็จแล้วเราก็ได้ลาภ ได้ยศ ได้อำนาจ เราก็หลงไปว่าเรา**ได้** แต่**จริงๆแล้ว** เรา**“ไม่ได้”** เรา**ได้“วิบากกรรม”**.. เรา**ไม่ได้ลาภยศ** ลาภยศไม่ใช่ทรัพย์แท้

แต่เรา**ได้“วิบากกรรม”**ติดอัตภาพเราไปทุกชาติๆต่างหาก ที่เป็น **“ของเรา”** เป็น**“ทรัพย์แท้”**ของเรา เรา**ไม่ได้ลาภยศอะไร**พวกนั้นติดตัวเราไปจริงๆแท้ๆเลย มันทิ้งอยู่ในโลกแค่เราตายจากเท่านั้น แต่ที่มันไปกับเรา มัน**เป็นทรัพย์ที่ให้ผลร้ายผลดีกับเราไปอีกนานเท่านานนั้น** คือ **“กรรม”** คือ**“วิบาก”**นั้นต่างหาก ที่เป็น**“ของเรา”** เป็น**“ทรัพย์แท้ๆของเรา”** ฟังความนี้ ฟังตรงนี้ชัดๆ

คนที่ทำเลว ทำชั่ว ทำสิ่งที่เป็นอกุศล หรือทำทุจริตนี้ เขาทำแล้ว เขานึกว่าเขา**ได้** แต่ความจริงเขา**ไม่ได้** อาตมายกตัวอย่างบ่อยที่สุดเลย เช่น เขาโง่ โง่...ชั่ว เป็นบาป..ทุจริต เขาโง่ได้เก่งนะ โง่ด้วยความฉลาด โง่ด้วยความลึกซึ้งซับซ้อน ไม่มีใครจับได้ ไม่มีใครรู้ทัน แต่เขา**“โง่”**นะ โง่ได้มาแสนล้าน **โง่นั้นคือกรรม คือการกระทำของเขา** เขาฉลาด ไม่มีใครจับได้เลย โง่ได้มาเป็นแสนๆล้าน หอบไว้เลย หอบไว้จนตาย เมื่อตายจากแสนล้านนั้นไป เขา**ไม่ได้**แสนล้านนั้นไปเลย พอตายไปแล้ว แสนล้าน

นั้นไม่ได้ตามไปด้วย แสนลันก็กองอยู่ในโลกนี้แหละ แต่เขาได้ **“กรรมที่เขาโกง”** *กรรมคือการกระทำ* ใคร“ทำ”ก็นั้นแหละ“ทรัพย์สินของตนแท้ๆ” กรรมโกงคือบาป กรรมโกงคือชั่ว เมื่อโกงก็เป็น“ทรัพย์สินชั่ว”ติดตามตัวเขาไป แสนลันไม่ใช่ทรัพย์สิน แสนลันไม่ใช่ของเขา กรรมที่เป็นบาปหนักตั้ง แสนลันต่างหากที่เขาได้แท้ๆ โกงบาทหนึ่งก็บาปแค่บาทหนึ่ง นี่โกงตั้ง แสนลันก็บาปหนักนรกนานอีกตามแสนลันนั้นแหละ เขาตายไปก็ตาม กรรมที่โกง ทุจริตที่เขาทำ ก็ยังเป็นทรัพย์สินของเขา นั่นคือทรัพย์สินแท้ๆ ที่เกิดจากกรรมแท้ๆ ที่เขาทำสำเร็จด้วยความฉลาด ด้วยความเก่ง ด้วยความวิเศษยังไงก็แล้วแต่ แต่เป็นกรรมชั่ว เป็นกรรมทุจริตกรรมบาป เขาได้บาปอันนั้นเป็นทรัพย์สินติดตัวไปจริงกว่าลาภยศสรรเสริญสุข ฟังให้ชัดๆ

คนฉลาดโกง คนฉลาดทุจริต นี่แหละเรียกว่า**“คนโกงที่แท้จริง!”**

คือคนมี**“อวิชชา”**แท้ แต่เขานึกว่าเขาฉลาดเก่ง ฉลาดที่จะโกงได้ซบซ้อน นับแสนลัน แต่เขาไม่รู้ว่ ชีวิตนี้มันจะต้องวนเวียน มันจะต้องตายเกิด-เกิดตาย รับวิบากเปลี่ยนไป เปลี่ยนไปแต่ละชาติ จากชาติแต่ละชาติๆ ชาตินี้มาโกงได้ ชาติต่อไป นรกก็กินหัว ต้องทุกข์ทรมาน เปลี่ยนแปลงไปสู่ความตกต่ำ เลื่อมทรมาน ต้องใช้หนี้บาป คนที่เกิดมาฉลาดโกงกิน มาทำอะไรเลวๆ ร้ายๆ แต่ละชาติ เสร็จแล้วตายจากชาตินั้นนี้ ทำนใช้ภาษาว่าตกนรก ใช้ภาษาพระว่า ไปใช้กรรม ไปใช้หนี้กรรมหนี้บาป ที่เป็นนรก เขาก็จะไปวนเวียนอยู่อีกหลายๆชาติมาก ก็คือต้องเป็นคนนี้แหละบางชาติก็ต้องรับกรรมทุกข์ยากแสนเข็ญในความเป็นทุกข์ทรมาน ทรกรรมต่างๆ นี่คือ นรกแท้ๆตามสภาพที่ได้ร่างเกิดมาเป็นคน ร้อยชาติ พันชาติ ถ้าโกงมาก ถ้าทำกรรมชั่วมาก โกงบาทหนึ่งก็บาปบาทหนึ่ง โกงร้อยบาทก็บาปมากกว่าบาทหนึ่ง โกงพันหนึ่งก็บาปมากกว่าโกงร้อยบาท ไซ้มัย โกงแสนหนึ่งก็บาปมากกว่าโกงร้อยหนึ่ง-พันหนึ่ง โกงเป็นล้าน โกง

เป็นร้อยล้าน โกงเป็นแสนล้าน บาบมันจะขนาดไหนละ ลองคิดดูซิ

ยังเป็นนักบริหารนักปกครอง อยู่ในฐานะอันสูงแล้วก็ยังโกง ยังหยาบ ชั่ว ยังทุจริตอยู่นั่นละ ยิ่งเป็นมิจจาชีพยิ่งกว่านักเลงหัวไม้ ที่ตีหัวหมาด่าแม่แจ็ก มันเร็วกว่าตำรามกว่า น่ารังเกียจกว่า มากมายเลย และโดยสังขรณ์บาบก็บาบกว่าได้หนี้บาบเพราะโกงที่หนึ่งเป็นหลายๆล้าน ไอ้ตีหัวหมาด่าแม่แจ็ก มันก็เก็บเบี้ยบำนาญทางไป ได้พัน ได้หมื่น มันก็จะได้เท่าไรกัน ถึงอย่างไร มันก็ไม่ได้เหมือนไอ้พวกที่โกงระดับกินเมือง โกงเมืองหรือก ไม่ว่ายุคไหนๆ ยิ่งยุคนี้ ไอ้โฮ.. โกงกันมหาศาลเป็นแสนๆ ล้าน พวกนี้คือพวก**มิจจาชีพ**ที่เลว ชั่ว และซบซ้อน การหลอกลวงซบซ้อน เพราะอาศัยฐานะเหมือนเราเป็นคนดี หลอกลวงตลอดเวลา ทำท่าที่ลีลา ปกปิดซ่อนเร้น ลับ ลวง พราง ไม่ให้คนอื่นรู้ว่าตนเองทุจริตขนาดไหน นั่นเป็น**บาบซ้อนบาบ**นะ ตนเอง**ทุจริต**แล้ว ก็**หลอกลวง**เขาด้วยท่าที่ลีลา คำพูดให้คนอื่นเข้าใจผิดว่า เราเป็นผู้ดี เราเป็นคนซื่อสัตย์ สูงส่งมีคุณค่า ประโยชน์อะไรก็ตามใจ แต่แท้ที่จริงแล้วนี่ ซบซ้อนซ่อนแฝง เดินเรื่องเดินบทบาท ทำมาหากินอย่างเลวร้าย เป็น**มิจจาชีพแท้** ทั้งโกงทั้งหลอกลวง อย่างนี้แหละคือ **บาบซ้อนบาบ** เลวร้ายที่สุดยิ่งกว่าไอ้โจรถือดาบ ถือปืนไปปล้นร้านทอง ไปปล้นธนาคารอะไรต่างๆนานา เพราะได้บาบยิ่งกว่าพวกปล้นธนาคาร เพราะซบซ้อนหลอกลวงเขามากหลายชั้น ไอ้โจรปล้น มันปล้นชื่อๆ มันก็บาบชั้นเดียว มันไม่ได้โกหก ไม่ได้เลวร้ายสองชั้น สามชั้น สี่ชั้น บาบซ้อนบาบ โดยกรรม โดยพฤติกรรม โดยความคิด โดยแนวคิด โดยวิธีการ ที่กระทำซบซ้อน มันบาบซ้อนบาบ บาบยกกำลัง ยิ่งมีความซบซ้อนมากมาย ยิ่งบาบยกกำลังยิ่งๆขึ้น พวกบริหารเข้าไปอยู่ในตำแหน่งหน้าที่ที่สำคัญนี้แหละตัวดีละ แม้ข้าราชการก็ตาม ข้าราชการระดับสูงก็ตาม เป็นอย่างนี้ด้วย ข้าราชการระดับสูง ยิ่งกินกันซ้อนมีพราง

มีหลอกหลวง ทำให้คนอื่นเขาหลงผิดว่าตัวเองดีจังเลย ชื่อสัตย์สุจริตอย่าง โน้นอย่างนี้ แต่ที่จริงตัวเอง ต้องหลอกเขา ต้องใช้กลเม็ดเล่ห์เชิงต่างๆ เพื่อที่จะอำพรางปกปิดไม่ให้เห็นรอยร้าวของความชั่ว ของความคดทุจริต ของตน ยิ่งกะตบตบนักดีหนาสุจริตเต็มที คุณพูดโกหกหนึ่งครั้ง หรือคุณ ทำชั่วทำผิดหนึ่งครั้ง เสร็จแล้วคุณก็ไม่เปิดเผย คุณไม่แก้กลับ ก็เท่ากับ คุณเองปกปิด เหมือนกับโกหกเขาอยู่ตลอดเวลาทางความตริกนึกคิด ถ้า มีใคร เขาถามก็บอกว่าไม่ ไม่ได้ทำผิด ไม่ได้ทำชั่ว อันนี้คุณก็โกหก นี่ก็ โกหกทางวาจาแน่นอน ถ้าเขาไม่ถามคุณก็แสดงท่าทีลีลา เพื่อที่จะป้องกัน ไม่ให้เรื่องนี้เปิดเผยอยู่ตลอดเวลา กลบเกลื่อน มีวิธีการหรือมีท่าทีลีลา มีอะไรก็แล้วแต่ มันเป็นกรรมกิริยาที่ซ่อนอยู่ในตัวเอง **เพราะฉะนั้นบาป มันจึงเท่ากับคุณกระทำการปกปิดความชั่วอยู่ตลอดเวลา ไม่ใช่ทำชั่วครั้ง นี้แล้วบาปเท่านั้นจบ ไม่เลยนะ มันจะออกดอกออกผลไปอีกเยอะเยอะเลย** คนทำชั่วทำผิดนี้ ไม่ใช่ทำชั่วทำผิดแล้วได้บาปเท่าที่ทำแล้วจบ แต่ความชั่ว ความผิดนั้นยังต้องออกดอกออกผลซ้ำซ้อนเพิ่มขึ้น ถ้าเป็นคนสามัญก็ ไม่มีใครจับผิดมาก ถ้าเป็นคนชั้นสูงอยู่ชั้นบนจะมีคนคอยจับผิดมาก ใช้มัย คุณก็ต้องพยายามที่จะเสแสร้งจะต้องปกปิด จะต้องทำท่าทีลีลา กลบเกลื่อนให้มันมิดชิด คุณยิ่ง**“ทำ”**เพื่อกลบเกลื่อนความผิด เพื่อพราง ความผิด นั่นคือ กรรมทั้งสิ้น **กรรมทุจริต-อกุศล** คือการมดเท็จต่อผู้อื่น ด้วยกรรมกิริยาซ้อนๆต่างๆ เพราะฉะนั้นคนทำกรรมชั่วที่มาก อยู่ใน สถานะที่จะต้องยิ่งแสดงบทบาทปกปิดกรรมชั่วตัวเองอีกเยอะ ยิ่งคุณทำได้ ก็ยิ่งคือกรรมทุจริตอกุศลเพิ่มซ้ำๆๆ หลอกเขาสนิทเท่าไรก็ตาม คุณ ใช้ชั้นเชิงใช้วิธีการต่างๆนานา นั้นล้วนแล้วแต่คือ **อกุศลกรรม** คือกิริยาที่ มันเป็นบาปเป็นหนี้ ซ้ำซ้อนจากต้นทุนที่คุณทำชั่วหนึ่งอย่าง แล้วคุณก็ ต้องปกปิด อำพรางไปนานเท่านาน แล้วคุณก็ทำกิริยาปกปิดไปอีกเท่าไร

ทำกริยาในกายกรรม วจีกรรม และมโกรรมซับซ้อน ยิ่งหลายเรื่องก็ยิ่งเยอะ ซับซ้อนเข้าไปอีก มีลึบๆคดี ต้องหาทางปกปิดซ่อนเร้นแล้วก็หาวิธีที่จะไปทำชู้วกปิดซ่อนๆ ซ้ำๆ ไปจ้างคนโน้น ไปให้คนนี้ช่วยไปอย่างโน้นอย่างนี้เพื่อที่จะช่วยทำทุจริตซ้อนๆๆๆ คิดดูซิมันบาปกี่ชิ้นๆๆๆๆๆละ โอ๊ย..อาตมาแค่พูด ยังเหนื่อยเลย

นี่เป็นลัจจะ เป็นความจริง ผู้กระทำ...กระทำเองทั้งสิ้น เขาทำเอง กรรมเป็นของตน(กัมมัสสกะ) ตนต้องเป็นทายาทของกรรมที่ตนทำ (กัมมทายาท) ตนต้องเป็นผู้รับมรดกกรรมที่ตนทำ ไม่รับไม่ได้ ทิ้งไม่ได้ แบ่งให้ใครก็ไม่ได้ ไม่หกไม่ตกไม่หล่น ไม่ระเหยไม่ระเหิด มรดกกรรมที่ตนทำไม่ใช่มรดกเงิน ไม่ใช่มรดกอำนาจ ไม่ใช่มรดกอะไรที่มันหลงไหลอยู่ในโลก โลกที่มันหลอกๆนี่ เป็นโลกมายา โลกนี้คือชีวิตมายา ถ้าไม่ศึกษา ลัจธรรมแล้ว จะไม่เข้าใจถึงลัจธรรม จะหลงไปกับมายา มายาคือลภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข สุขที่เราได้ เป็นโลกีย์ ก็คือ **มายา** คือความหลอก ภาษาบาลีว่า“อลิกะ” **“สุขัลลิกะ”** แปลว่า **สุขหลอกๆ *สุขัลลิกะ เป็นสุข มายา มันไม่จริงเลยจริงๆ*** แต่มันก็ยากที่คนเราจะรู้ความจริง จนเห็นลัจธรรมว่า นี่คือ **ความหลอก ไม่จริง ไม่เที่ยง เป็นทุกข์** และมัน**ไม่มีตัวตน** แต่คนไปหลงว่า“ความสุข”เป็นตัวตน ความสุขเป็นความจริง ได้เงินมากก็สุข ได้ลาภมากก็สุข ได้ยศมากก็สุข ได้เสพมากก็สุข ได้กินของอร่อยก็สุข ไปได้อะไรๆ ก็สุขอย่างนี้เป็นต้น นั่นแหละเป็น**มายา เป็นความไม่จริง**

รสสุขนั้นอย่างหนึ่ง รสของการกระทบสัมผัสทางตา เห็นรูปเป็นสีแดง แดงมันก็แดงจริงๆ นี่อีกอย่างหนึ่ง แต่คนที่**ชอบแดงก็สุข** คนที่**ไม่ชอบสีแดงก็ทุกข์ ไม่ชอบก็อึดอัด ราคัญ หงุดหงิด ผลักไสไม่เอา ก็ทุกข์นานาอารมณ์** สุข-ทุกข์เกิดจากจิตที่ติดสมมุตินั้นๆเข้าไปจริงทั้งสิ้น อาตมาเป็นคนอีสาน เคยกินพริกอร่อย แต่ก่อนนี้ ตั้งแต่ยัง

ไม่ได้ปฏิบัติธรรม ยังไม่ได้เรียนรู้ กินพริกอร่อย เดี่ยวนี้ความอร่อย มันไม่มี มันหายไป รสเผ็ดกับรสอร่อยมันคนละอย่าง พริกอาตมาแตะเข้า ก็มีรสเผ็ด เดี่ยวนี้กินพริกก็มีแต่รสเผ็ด ไม่มีรสอร่อยแล้ว รสอร่อยมันหายไปจากจิตแล้ว แต่ก่อนนี้กินพริกถ้าเผ็ดอย่างนี้มีอร่อย..แซบ เกิดอยู่ในจิตจริง เดี่ยวนี้กินพริกไม่มีอร่อย มีแต่รสเผ็ด..แซบร้อน รสอร่อยหายไป แต่ความเผ็ดมันมีจริง ความรู้สึกอร่อยและสุขที่เคยมีนั้นหายไปหมดไป นี่คือความสงบแท้ เพราะ **“รสอร่อยมันเป็นมายา”** มันเป็นความไม่จริง

นี่คือ **ความลดทุกข์ ลดสุข ลดสิ่งที่โลกเขาหลง ลดโลกีย์แท้**

นี่คือ **นิพพานในแต่ละเหตุปัจจัย เป็นโลกุตระในศาสนาพุทธ**

“อวิชชา”ที่แปลว่า **โง่** คือ โง่เพราะถูกโลกีย์มันหลอกเช่นนี้เอง ไม่ใช่“โง่”เพราะไม่รู้วิธีการโง่ ไม่รู้การทำงาน ไม่รู้ว่าเศรษฐศาสตร์คืออะไร ไม่รู้ว่าโลกเขาสร้างอันนี้ได้อย่างไร เป็นต้น

คนที่ยิ่งฉลาดโง่ นั้นแหละคือ คนยิ่ง“โง่”ที่เป็น“อวิชชา”

เพราะหลงโลกีย์ฉลาดโลกีย์ แต่โง่ไม่รู้มายาโลกีย์ ไม่มีภูมิโลกุตระ

สังคมโลก**“อารยะ”**หรือ**“โลกุตระ”**(supra mundane)ที่จะเกิดจะมีขึ้นในสังคมไทยต่อไปนี้ ไม่ใช่แค่โลก**“อารยะ”**(civilize)ตามที่โลกีย์เขาเป็นเขาเจริญกันเท่านั้น แต่จะเจริญชนิดที่ไม่เป็น**“ทาสโลกีย์”**ดังตัวอย่างที่กล่าวมานิดเดี๋ยวนี้ ต่อไป และต่อๆไป

จะเป็น**“สังคมใหม่”** ที่มี**เศรษฐกิจแบบใหม่** การเมืองแบบใหม่ มีความเป็นอยู่สุขที่ไม่ถูกหลอกด้วยมายาหนักหนาสาหัสยิ่งขึ้นเพราะ**“อวิชชา”**ตามความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า

แสงอรุณแห่งโลกุตระธรรม

วันนี้เริ่มฉายรังสีปรากฏแล้วในแผ่นดินไทย.

สังคมโลก“อาริยะ”หรือ“โลกุตระ”ที่จะเกิดจะมีขึ้นในสังคมไทยต่อไปนี้ ไม่ใช่แค่โลก“อาริยะ”(civilize)ตามที่โลกเขาเป็นเขาเจริญกันเท่านั้น แต่จะเจริญชนิดที่ไม่เป็น“ทาสโลกีย์”

จะเป็น“สังคมใหม่” ที่มีเศรษฐกิจแบบใหม่ การเมืองแบบใหม่ มีความเป็นอยู่สุขที่ไม่ถูกหลอกด้วยมายาของโลกีย์

แสงอรุณแห่งโลกุตระธรรม

วันนี้เริ่มฉายรังสีปรากฏแล้วในแผ่นดินไทย.

**WE LOVE THE KING
WE LOVE THAILAND**

